

БИБЛЕЙСКИ УРОЦИ

5058112

Ъ 5 ЮЛИЙ ДО 27 СЕПТЕМВРИЙ 1941 Г.

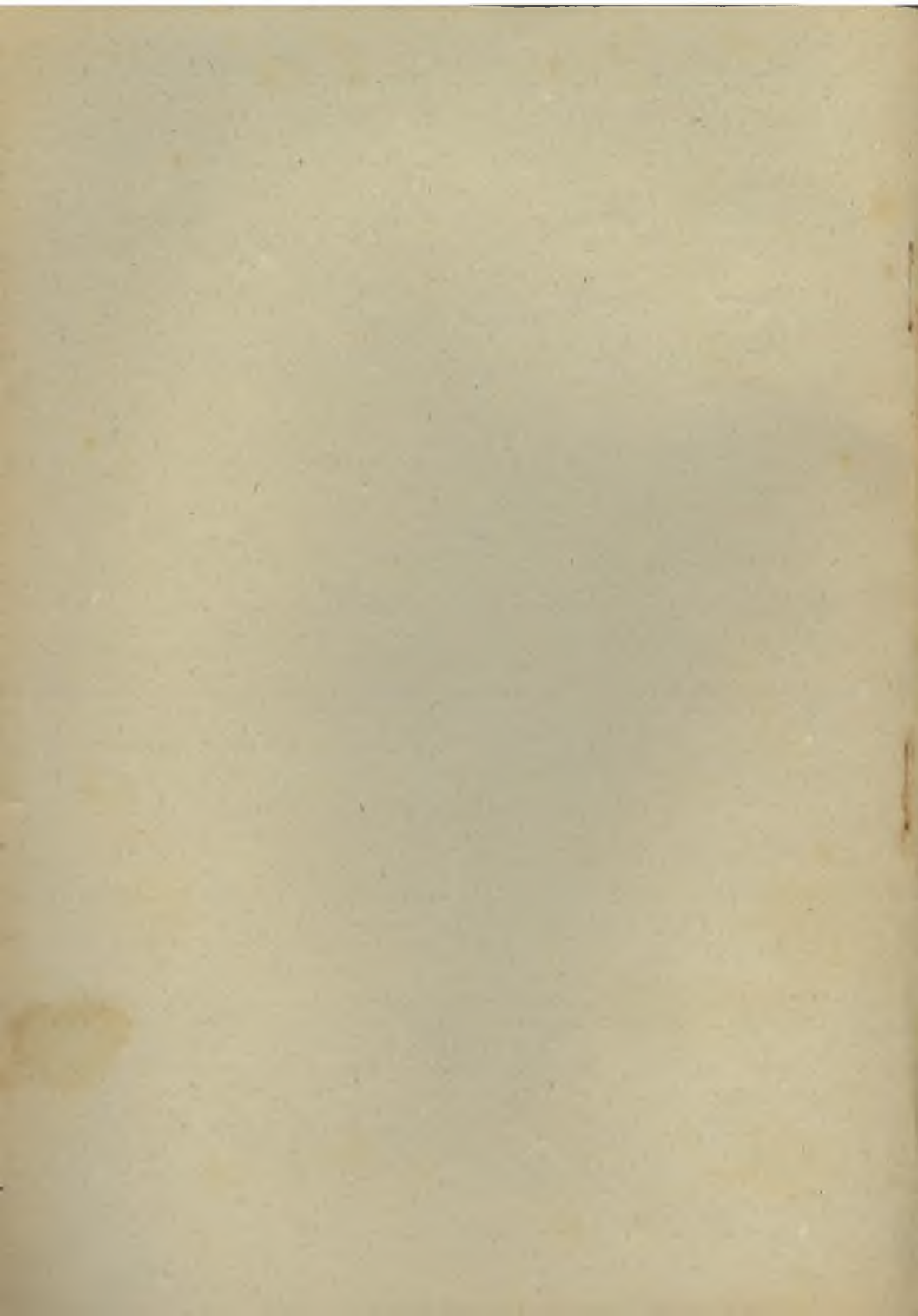
БИБЛИОТЕКА-ШУМЕН
ДЕПОЗИТНИ

Пров. 1957 г.

ПРИНЦИПИ НА ЖИВОТА

Б 4641
1941
кн. 3

КНИГОИЗДАТЕЛСТВО „НОВЪ ЖИВОТЪ“ СОФИЯ,
ул. СУЛУНЪ № 10

Рѣководни принципи на живота

Златенъ стихъ: „Съ най-голъмо пазене пази сърдцето си, защото отъ него сж изворитѣ на живота“. Прит. 4:23.

Нашето становище къмъ истината и милостъта

1. Какво трѣбва да е нашето становище къмъ Божиитѣ заповѣди? Какъ се възнаграждава подобно послушание? Прит. 3:1, 2; Псал. 37:31.

Когато Божиятъ законъ е въ сърдцето, той дава твърдостъ, миръ и радостъ за живота, и тѣзи сж резултати отъ послушанието. „Никой да не мами себе си като вѣрва, че известна часть отъ Божиитѣ заповѣди не е необходимо да бжде пазена, или че Богъ може да приеме нѣщо друго на мѣстото на онова, което е заповѣдалъ. Пророкъ Йеремиа казва: „Кой е този, който казва и се сбѣдва, безъ да е заповѣдалъ Господъ“? Въ Словото Си Богъ не е далъ нѣкоя заповѣдъ, която човѣцитѣ да могатъ да изпълняватъ или не, безъ да понесатъ послѣдствията отъ това. Ако човѣцитѣ си избератъ нѣкой другъ пѣтъ, а не този на строго послушание, тѣ ще установятъ, че краятъ му е „пѣтица на смъртъ“. („Пророци и Царе“, английска стр. 360, 361).

2. Какъ трѣбва да постѣпваме, когато сме изкушавани отъ лоши приятели? Прит. 1:10.

3. Какво трѣбва да е нашето становище къмъ милостъта и истината? Какво се постига отъ този начинъ на действие? Прит. 3:3, 4.

Милостъта, или съчувствието, изключва отъ сърдцето всѣко селюбие, омраза и жестокостъ; докато истината изключва всѣка измама, лицемѣрие, съзнателно или несъзнателно, както и всѣко съзнателно лъжение и фалшифициране. Въ Лука 6:36 Спасителътъ заповѣдва да бждемъ милостиви, както е милостивъ Отецъ ни на небеса; и ни се казва, че Господъ гледа съ особенъ благоволение на упражняването на онази милостъ, която е Негово собствено качество. Вижъ Псал. 108:4.

Милостъта е доброта къмъ неразсждаващитѣ и злитѣ. Тя е нѣжностъ, дълготѣпение и прощение. Тя е мислене, работене и стра-

дане за другитѣ. Тя е любовъ на практика. Тя е знакъ на мъжественостъ. Милостивитѣ сж очи за слѣпитѣ и нозе за хромитѣ, баща на беднитѣ и сирацитѣ. „Блажени милостивитѣ, защото тѣ ще бждатъ помилвани. (Мат. 5:7).

4. Въ какво отношение не показвахъ милость израилевитѣ пастири? Езек. 34:4.

„Славата на небето се състои въ повдигането на падналитѣ и утешаването на угнетенитѣ; и тамъ, кждето Христосъ пребждва въ човѣшкото сърдце. Той бива изявенъ по сжщия начинъ. Христовата религия благославя тамъ, кждето се прилага на дѣло. Тамъ кждето действува, тя освѣтлява и радва“. („Христови притчи“, англ., стр. 386).

Високомѣрие срещу упование въ Бога

5. Въмѣсто да разчита на своя разумъ, какво бива съветванъ човѣкъ да върши? Прит. 3:5.

„Богъ ще върши велики дѣла за онѣзи, които уповаватъ на Него. Причината, поради която тѣй-наречениятъ Неговъ народъ нѣма по-голяма сила е тази, че тѣ уповаватъ твърде много на своя разумъ, и не даватъ случай на Бога да изяви силата Си въ тѣхна полза. Той е готовъ да помага на Своитѣ вървачи чада въ всѣка тѣхна нужда, стига тѣ да Му се довърятъ напълно и да Му се покоряватъ върно“. („Патриарси и пророци“, англ., стр. 493).

6. Какви опредѣлени благословения се обещаватъ на онѣзи, които уповаватъ на Господа? Исаия 26:3; Йер. 17:7, 8.

Упованието донася ржководство. „Въ всичкитѣ си пжтища познавай Него, и Той ще оправя стжпкитѣ ти“. Прит. 3:6. „Когато сме посветили живота си на Неговата служба, ние никога не можемъ да изпаднеме въ положение, за което Той да не е взелъ нужднитѣ мѣрки. Каквото и да е състоянието ни, ние имаме единъ Водачъ, който ще оправя стжпкитѣ ни; каквато и да е трудността ни, ние имаме единъ сигуренъ Съветникъ; каквато и да е скръбъта ни или болката ни, ние имаме единъ съчувствителенъ Приятель“. (Христови притчи“, англ., стр. 173).

Може би Господъ да ни води на зелени пасища и край тихи води (Псал. 23:2); но така или иначе, Той е обещалъ „да ни ржководи дори до смъртъ“. Псал. 48:14. Обещалъ е да ни води въ пжтя на сждъ (Псал. 25:9), давайки ни Свои съвети (Пс. 73:24; Исаия 30:21).

Обещалъ е да ни води всрѣдъ несигурности (Исая 42:16), и да ни дава божествено просвѣщение и миръ (Лука 1:79). „Пътътъ, по който ни води Богъ, може да минава презъ пустиня или море, но той е безопасенъ пътъ“. („Патриарси и пророци“).

7. Какъвъ другъ съветъ дава Соломонъ? Прит. 3:7, първа часть.

„Нѣма по-обидно нѣщо за Бога, или по-опасно за човѣшката душа отъ гордостта и самонадеяността. Отъ всички грѣхове той е най-безнадеждниятъ, най-неизлѣчимиятъ“. (Христови притчи“, англ., стр. 154.)

Павелъ казва: „Не имайте себе си за мъдри“ (Римл. 12:16); защото, казва той, „ако мисли нѣкой, че знае нѣщо, не е позналъ още нищо, както трѣбва да познава“. I Кор. 8:2. Соломонъ казва, че „повече надежда има отъ безумния“ отколкото „отъ човѣка“, който „се има за мъдъръ“. (Прит. 26:12). А Исая произнася горко надъ „мъдритѣ въ очитѣ имъ и на разумнитѣ предъ себе си“. Исая 5:21.

„Страхувайте се, да разчитате на собствената си сила, страхувайте се, да отпуснете ржката на Христа и да се опитате да вървите по пътя на живота, безъ Неговото пребждващо присѣствие“. („Христови притчи“, англ., стр. 161).

8. Съ какви думи изразява Авесаломъ своето високомѣрие? II Царе 15:4.

Авесаломовата невѣрность къмъ баща му Давида, царя на Израила, е една печална картина за пагубното действие на себеиздигането, каквото бѣ и Люциферовото възстание.

Любовъта наказва

9. Какъ постѣпва Господъ съ ония, които любя? Защо? Откр. 3:19; Йоанъ 15:2.

„Пещъта служи за очистване, а не за изгаряне“. „Ржката, която смирява до земята, избличава грѣха и посрамява гордостта и амбицията, е ржката, която подига съкрушения и каещия се. Този, който допуска наказанието да дойде, съ най-дълбоко съчувствие запитва: „Какво искашъ да ти сторя?“. („Пророци и царе“, стр. 435).

10. Какво поведение не трѣбва да държимъ спрямо наказанието отъ Господа? Прит. 3:11.

Давидовото поведение по време на Авесаломовия бунт ни показва, какъ да носимъ скърбитъ и изпитанията. „Колко естествено би било за Давида да възроптае противъ Бога при това голѣмо нещастие! Той, обаче, съзна, че причината за това нещастие е неговиятъ грѣхъ. Думитъ на пророка Михея изразяватъ духа, който въодушевяваше Давидовото сърдце. „Ако и да седна въ тъмнина, Господъ ще ми е свѣтлина. Ще нося гнѣва на Господа, защото му съгрѣшихъ, доде разсѣди съда ми и направи съдбата ми“. Михей 7:8, 9. И Господъ не отхвърли Давида. Тази глава на неговата опитностъ, когато, при най-жестоко онеправдание и оскърбление той се държи смирено, несебелюбиво, великодушно и снисходително, е една отъ най-благороднитъ глави въ цѣлата му опитностъ. Никога този израилски владѣтель не е билъ по-великъ въ очитъ на Небето, както въ тази частъ на своето най-голѣмо външно смирение“. („Патр. и пророци, стр. 738).

11. Какви сж последствията отъ храбро понесени наказания? Евр. 12:11.

„Божията грижа надъ неговитъ чада е непрестанна. Той допуска да идватъ надъ тѣхъ само такива нещастия и скърби, които сж необходими за тѣхното настояще и вѣчно добро.“ („Деяния на апостолитъ“ стр. 524).

Правда и благотворителность

12. Какъ биваме съветвани да извършваме правда? Притчи 3:27.

Тайната на справедливото отнасяне къмъ нашитъ съчовѣци е изявена отъ Исуса съ думитъ: „Съдбата ми е праведна, защото не искамъ моята воля, но волята на Отца, който ме е проводилъ.“ Йоанъ 5:30. Този, който се стареа да спаси своето собствено положение или влияние чрезъ пренебрѣгване справедливата кауза на другия, не е послушенъ на заповѣдта, която гласи: „отдавайте на всички, кому каквото сте длъжни“ (Римл. 13:7); той задържа доброто отъ тоя, на когото се следва да бжде дадено. „Неправедниятъ въ малкото, и въ многото е несправеденъ.“ Лука 16:10.

Въ заръчванията си до израилевитъ сѣдии (Втор. 1:17), Мойсей изложи принципитъ на правдата съ следнитъ думи: „Въ съда да не гледате на лице: да слушате малкия, както голѣмия; да нѣмате страхъ отъ човѣшко лице, защото съдътъ е Божий“.

13. Какъ биваме съветвани по отношение благотворителността и гостолюбието? Прит. 3:28, 29.

„Въ служенето на нѣкоя гладуваща и жадуваща за истината душа Той (Исусъ) намираше много по-голѣмо удоволствие, отколкото въ ядене и пиене... Благотворителността бѣ животътъ на Неговата душа.“ („Желанието на вѣковетъ“, стр. 191.)

Въ Битие 18:1—8 е даденъ много красивъ примѣръ на гостолубие. Това дѣло на учтивостъ и внимание отъ страна на Авраама „се видѣ въ очитѣ на Бога отъ голѣма важностъ, затова и е наредилъ да бжде записано въ Словото Му; и хиляда години по-късно, то бѣ споменато отъ единъ боговдѣхновенъ апостолъ, съ думитѣ: „Страннолюбieto не забравяйте, понеже чрезъ него, нѣкои, безъ да знаятъ, угостили сж ангели“ Евр. 13:2. (Патриарси и пророци“, стр. 138).

Пжтьтъ на живота

14. Какъвъ съветъ ни се дава относно избора на приятелитѣ? Съ какви хора трѣбва да общуваме? Прит. 14:7; Псал. 119:63.

15. Какво показва готовността на човѣка да приема съвети или изобличения? Прит. 12:15; 13:18.

„Който не иска да бжде съветванъ, не може и да бива подпомаганъ.“ — Бенжаминъ Франклинъ.

2 урокъ — 12 юлий, 1941 г.

Залѣзъ слънце 7'56 часа сл. обѣдъ

Страхътъ на Господа

Златенъ стихъ: *Господъ благоволява въ онѣзи, които Му се боятъ, и въ онѣзи, които се надѣятъ на Неговата милостъ.*“ Псал. 147:11.

Божий страхъ

1. Кое кратко изречение обхваща цѣлата длѣжностъ на човѣка? Екл. 12:13.

Дефиницията на думата страхъ, както е употребена тукъ, означава „да се гледа съ благоговение или почитание; желание да се угажда,“ — желание, което може да се породи само отъ голѣма любовъ къмъ

Бога. Соломонъ казва: „Страхътъ Господенъ е да мрази нѣкой злото“ (Прит. 8:13), и, „Съ страха Господенъ става отклонение отъ злото.“ Прит. 16:6.

2. Коя велика придобивка има своето начало въ този Божий страхъ? Прит. 1:7.

„Мждростъта, която е отгоре, първо е чиста, после мирна, привѣтлива, благопокорна, пълна съ милостъ и добри плодове, безпристрастна и нелицемѣрна.“ Яковъ 3:17. Тя е чиста — неразмѣсена съ фалшива наука или фалшиви учения; тя не е надмѣнна, буйна или високомѣрна, нито е възбудителна; но тя е мирна, прощаваща и искрена. „Най-главното е мждростъ; придобивай мждростъ; и при всичкото си придобиване, придобивай разумъ“ Прит. 4:7.

Усърдната молитва се възнаграждава

3. Какъ се придобива тази мждростъ? Яковъ 1:5, 6.

Тази мждростъ е безцененъ даръ отъ Бога. „Не пушайте много бързо Божията рѣка. Молете се настоятелно предъ престола и се крепете чрезъ силна вѣра, защото обещанията сж сигурни.“ Опитности и видения,“ англ., стр. 73.

Соломонъ притежаваше тази мждростъ въ първитѣ години на своята възмжжалостъ, и тя го бѣ направила „отъ всичкитѣ човѣци по-мждъръ... и прочу се името му по всичкитѣ народи наоколо.“ III Царе 4:31.

„Когато единъ бременосецъ желае мждростъ повече, отколкото богатство, властъ или слава, той не ще бжде разочарованъ. Такъвъ човѣкъ ще научи отъ великия Учитель не само какво да върши, но и какъ да го върши, за да бжде одобрено отъ Бога.“ („Пророци и царе,“ стр. 31.)

4. Защо биваме съветвани да се придържаме здраво о тази небесна мждростъ? Прит. 3:21—24.

Тази небесна мждростъ не само че дава сила и благодать на този, който я притежава, но и почита Бога и благославя другитѣ чрезъ влиянието на този, който е обдаренъ съ нея. За Соломона се казва: „Мждростъта и правдата, които царътъ проявяваше, свидетелствуваха на всички народи за превъзходството на качествата на Бога, на Когото той служеше. За известно време Израилъ бѣ като видѣлина на свѣта, тъй като изявяваше величието на Бога. Истинската

слава на ранното царуване на Соломона не се дължеше на голѣмата мъдростъ, баснословнитѣ богатства, далечъ простиращата се властъ и знатностъ, които той притежаваше, но на прославянето на Божието име чрезъ мъдрото употрѣбление не небеснитѣ дарби.“ („Пророци и царе“, стр. 32, 33).

5. Какъ гледа Богъ на ония, които Му се боятъ? Деян. 10:35; Лука 1:50.

6. Какво обещание се дава на ония, които почитатъ Божието име? Мал. 4:2.

Голѣмото желание на Бога

7. Какво голѣмо желание имаше Богъ за Израиля? Втор. 5:29.

Господъ не се промѣня. Неговото желание за народа Му и днесъ е сщщото, както това за Израиля. Всѣки може да приеме този сърдеченъ апелъ като отнасящъ се до него. Той е желанието на Бога за всѣкиго едного отъ насъ по отдѣлно.

8. Каква честь се прави на всички ония, които се боятъ отъ Господа? Мал. 3:16, 17.

Въздържаниятъ езикъ почита Божието име. „Свето и почтено е Неговото име“. Ангелитѣ, когато го изговарятъ, закриватъ лицата си. Съ какво почитание би трѣбвало ние, които сме паднали и грѣшни, да го изговаряме! („Възпитание“, англ., стр. 243).

9. Какви утешителни увѣрения иматъ ония, които се боятъ отъ Господа? Псал. 33:18, 19; 34:9.

„Богъ ще върши велики дѣла за онѣзи, които уповаватъ на Него. . . Той е готовъ да помага на Своитѣ вѣрващи чада въ всѣка тѣхна нужда, стига тѣ да Му се довърятъ напълно. и да Му се покоряватъ вѣрно“. „Патриарси и пророци“, англ., стр. 493.

10. Когато боещитѣ се отъ Господа сж потискани отъ изкушение или скръбъ, за какво могатъ да бждатъ сигурни? Псал. 103:13, 14, 17.

Божествено съчувствие и милостъ се проявяватъ къмъ ония, чиитѣ сърдца не сж въ редъ съ Бога, и които не сж утвърдени въ Неговия заветъ. Това ни показва следующиятъ стихъ: „Но Той, като

щедър, прости беззаконието имъ да ги не погуби: много пжти удържа гнѣва Си, и не подигна всичката Си яростъ. И помена, че бѣха плътъ, вѣтъръ, който прехожда и не се връща". Псал. 78:38, 39. Явно е, че онѣзи, които се боятъ отъ Господа, могатъ да разчитатъ на Неговото любящо сърдце; защото, докато всички човѣци се ползватъ отъ Неговата доброта, праведнитѣ биватъ особено облагодетелствувани отъ нея.

11. Какъвъ апелъ отправя Господъ къмъ младитѣ? Прит. 23:17, 19.

Този страхъ, който обогатява живота и прави човѣка способенъ да преследва твърдо своята целъ, Господъ ще насади въ сърдцата на ония, които Го търсятъ; така че, не би ли трѣбвало всички да отговоримъ съ готовность: „Рекълъ си: Потърсете лицето Ми: Рече Тебъ сърдцето ми: Лицето Ти: Господи, ще потърся"? Псал. 27:8. Нека винаги помнимъ, каква голѣма радость създаваме на Господа, когато се оставяме на Неговото ръководство. „Сине мой, ако бже сърдцето ти мждо, и мене на сърдцето ми ще е драго; и чреслата ми ще се радватъ, когато устнитѣ ти говорятъ право". (Прит. 23:15, 16).

12. Кое прошение на древния пророкъ трѣбва да намѣри отзвукъ въ нашитѣ сърдца? I Царе 12:23, 24.

Псалмистътъ, размисляващъ върху добротата на Бога, се провиква: „Колко е голѣма Твоята благость, която си съхранилъ за онѣзи, които се надѣятъ на Тебе предъ очитѣ на човѣшкитѣ синове! (Псал. 31:19).

3 урокъ — 19 юлий, 1941 г.

Залѣзъ слънце 7'50 часа сл. обѣдъ

Езекия — царьтъ, който се боеше отъ Господа

Златенъ стихъ: „Съ него сж плътски мишици, а съ насъ е Господъ Богъ нашъ, за да ни помогне и да се бие въ боеветъ ни.“ II Лѣтов. 32:8, първа часть.

Младиятъ царъ на Юда

1. Какво гласи боговдѣхновенитѣ докладъ относно царъ Езекия? IV Царе 18:5, 6.

„Озия е билъ може би „по-великъ като завоевателъ; Соломонъ — по-великъ по мъдростъ; Давидъ — по-великъ по гений, и по-дължината, широчината, дълбочината и височината на човѣшкото естество; обаче, никой не упова на Господа Бога и не Го последва така вѣрно, както царь Езекия. Грубитѣ провинения, които опетниха живота на тримата велики царе, Давида, Соломона и Озия, липсватъ въ живота на Езекия.“ („Проповѣди върху Старозаветни герои,“ стр. 21).

2. Какво бѣ състоянието на Израиля, когато Езекия, като младъ мъжъ, пое царството? II Лѣтов. 28:24, 25.

Годинитѣ на царуването на Ахаза, бащата на Езекия, бѣха лоши години за Израиля. Той ги бѣ довелъ до морално и духовно падение. Тѣ плащаха данѣкъ на Асирия, и поклонението на идоли бѣ замѣстило поклонението на Бога, като самъ Ахазъ принасяше жертви и кадѣше тамянь „на високитѣ мѣста и на хълмоветѣ, и подъ всѣко зелено дърво.“ (II Лѣтов. 28:3, 4), хвърляйки дори и своя собственъ синъ въ пещнитѣ пламѣци на Бога Молохъ, когото той бѣ издигналъ. Езичество се ширѣше. Пророкъ Михей каза за това време: „Добриятъ се изгуби отъ земята, . . . ловятъ всѣки брата си съ сѣтъ, за да злостроятъ твърде много съ ржцетѣ си.“ Михей 7:2, 3, първа часть.

Лошитѣ навици се засилватъ чрезъ задоволяване. Ахазъ изпаднаше отъ едно провинение въ друго. Йеровоамъ си бѣ спечелилъ клеймото, „Йеровоамъ, който грѣшеше, и който направи Израиля да грѣши.“ За Ахаза докладътъ казва: „Този е онзи царъ Ахазъ“ — онзи царъ, чийто престѣпенъ животъ „доведе Израиля до падение.“ Отъ беззаконието на едного страдатъ и други хора, и голѣма е отговорността на тоя, който отклонява другия отъ Бога и отъ правото.

3. Като се възкачи на престола въ този критически часъ какво предприе Езекия незабавно? II Лѣтов. 29:3—8.

„Точно тогава, когато изглеждаше, че всѣко добро и велико нѣщо въ народа бѣ изгубено, Богъ изпрати Езекия. Когато християнството се поквари и провали въ Европа, Богъ издигна Лютера. Богъ винаги има Свои избрани въ резерва.“ Кларенсъ Макартни.

Михей и Исаия бѣха молили горещо израиля, да се върне обратно къмъ Господа, и Езекия, още като младъ момъкъ въ покварения дворецъ на своя безсѣвъстенъ баща, сигурно се е отзовалъ на тѣзи апели и решилъ да върви по посочения отъ пророцитѣ пѣтъ, съ намѣрението да поведе и народа обратно къмъ Бога, щомъ му се удаде случай за това, защото той започна своето реформаторско дѣло

още въ самото начало на своето царуване, и го проведе съ бързина, решителност и мъдрост. То „стана внезапно“, или бързо, казва писанието (стихъ 36).

4. Следъ като разправи на свещеницитѣ и левититѣ за сърдечното си желание, по какъвъ тактиченъ начинъ апелира царьтъ къмъ тѣхъ, да бждатъ ревностни въ своята служба за Господа? Стихове 10, 11.

„Ви избра“ — блажена привилегия и света отговорност е, да бждешъ избранъ, да вършишъ едно особено дѣло за Господа, колкото и скромна да е службата! Безсъмнено, небръжността и мудността не подобаватъ на такъвъ, който е избранъ за специална служба.

5. Съ какво провъзглашение тури началото Езекия на своето решение да възстанови поклонението на Бога? Какъ се отзова народътъ на апела? II Лѣтов. 30:1, 13, 26.

„Царьтъ се съветва, и князоветъ му, и всичкото събрание въ Йерусалимъ.“ II Лѣтов. 30:2. Като се съветва съ народа, той спечели тѣхното сърдечно съдействие (ст. 12). Езекия апелира къмъ Израила, както и къмъ Юда, да посетятъ пасхата. Въ Израила „носителитѣ на благодатната покана биваха обикновено отблѣскавани. Непокаянитѣ погледнаха леко на нея, обаче нѣкои, които пожелаха да се запознаятъ по-добре съ Божиата воля, „смириха себе си и дойдоха въ Йерусалимъ.“ („Пророци и царе“, стр. 337.)

6. Какъвъ подтикъ даде тази пасхална служба на реформаторско дѣло? II Лѣтов. 31:1.

7. Какви по-нататъшни мѣрки взе царьтъ, за да затвърди дѣлото, което бѣ предприелъ? Стихове 2, 4, 5.

Всѣка добра и съвършена дарба е отъ горе, и Господъ „желае мъже и жени да изразяватъ своята благодарностъ, като Му отдаватъ една часть въ десѣтъци и приношения — благодарствени приношения, доброволни приношения и приношения за грѣхъ. Тѣ трѣбва да посветятъ срѣдствата си на Неговата служба, за да не остане лозето му безплодна пустиня.“ („Пророци и царе“, стр. 707, 708.)

Ревността и вѣрността на Езекия

8. Коя бѣ великата тайна на Езекиевия успѣхъ при възстановяването на Божието поклонение? Ст. 21.

Любовта отъ *все сърдце* прави и работата *отъ все сърдце* много лесна. Какъ мрази Господъ равнодушието и небръжността! Всѣко друго състояние е по-добро отъ равнодушието, казва Той.

9. До какво страшно събитие бѣ довело отстъплението на израиля? Какъв трагиченъ резултатъ последва? II Лѣтов. 32: 1, 17.

Поради слабостта и вѣроотжпничеството на Израиля и Юда, другитѣ народи не се боеха вече отъ Божието име, и го бѣха направили предметъ на постояненъ укоръ и всѣкидневно хулене. Исайя 52: 5.

10. Какви мѣрки взе царьтъ за да попрѣчи на напредването на врага? Стихове 2—5.

11. Какво утешително увѣрение даде Езекия на своитѣ военоначалници? Какъ прие народътъ това изявление на вѣра и куражъ? Стихове 6—8.

12. Когато царьтъ чу и прочете оскърбителнитѣ вѣсти на асирийския царь, къмъ кого прибѣгна той? Какво известие изпрати той на Исайя? IV Царе 19: 1—4.

„Това, което Езекия направи, не бѣ нѣщо странно и ново за него, защото той отдавна познаваше пѣтя къмъ молитвата и поклонението. Отбележете си този пѣтъ къмъ Божия олтаръ днесъ, за да можете въ време на трудности да намѣрите лесно пѣтя къмъ Бога и Неговата помощ.“ („Проповѣди въху старозаветни герои“, стр. 27.)

13. Какво тежеше на сърдцето на царя, когато се молѣше за избавление отъ шестлавнитѣ асирийци? Ст. 19.

14. Какъвъ отговоръ даде Господъ на моленията, които се отправяха къмъ Него въ това критическо време? Стихове 32—36.

„Господъ е добъръ, крѣпостъ въ день на опасностъ; и Той познава тия, които Му се довѣряватъ. Тия, обаче, които се опитватъ да се издигнатъ надъ Всевишния, ще бждатъ погубени отъ единъ всезаливащъ потопъ.“ (Пророци и царе“, стр. 366.)

Асирийцитѣ бѣха единъ много благоденствающъ народъ, но неговитѣ управници, „вмѣсто да употребяватъ своитѣ необикновени благословения за благо на човѣчеството, станаха бичъ за много народи. Безмилостни, безъ мисль за Бога или за своитѣ съчовѣци, тѣ преследваха своята опредѣлена цель, да накаратъ всички народи да при-

знаятъ върховенството на боговетъ на Ниневия, които издигаха надъ Всевишния. Богъ имъ бѣ изпратилъ предупредителна вестъ чрезъ Йона, и за известно време тѣ се бѣха смирили предъ Господа на Силитѣ и бѣха потърсили Неговото прощение. Но скоро тѣ пакъ се отдадоха на своето идолослужение и на завоюването на свѣта.“ (Пакъ тамъ, стр. 363.)

Болестъта на Езекия

15. Въ време на тежка болестъ, каква вестъ отъ Бога се даде на Езекия? Какви събития последваха незабавно следъ получаването на това известие отъ пророка? Исаия 38:1, 2, 5.

Не е никакъ странно, че Езекия е пожелалъ да живѣе още. Той е билъ въ разцвѣта на своя животъ, и безсъмнено е ималъ и много други планове за подобрието на своето царство, които е желалъ да прокара. Да изостави всичко, следъ като е билъ на престола само четиринадесетъ години, бѣ цѣла трагедия. Сърдцето на царя бѣ изпълнено съ скръбъ, когато се молѣше, но не и съ негодувание или бунтовничество. Неговата молба и сълзи трогнаха сърдето на състрада-телния Богъ, и Той продължи живота му.

16. При оздравяването си, какъ изрази Езекия своята благодарностъ къмъ Бога? Стихове 17—20.

Той приема чуждестранни посланници

17. Коя е единствената мрачна опитностъ въ живота на Езекия? IV Царе 20:12, 13.

„Вавилонскиятъ царъ, като чу за чудното оздравяване на Езекия, и за чудото, което се извърши като знакъ, че ще живѣе, изпрати посланници до царя да го поздравятъ по случай оздравяването му, и да научатъ нѣщо повече за този Богъ, който можеше да върши такива чудеса. На Езекия се „предлагаше случай да прослави и издигне живия Богъ... Какви важни преобразования биха станали, ако тѣзи търсачи на истината отъ халдейскитѣ равнини, биха били доведени до познанието на върховенството на живия Богъ!“ (Пророци и царе“, стр. 344). „Но не въздаде Езекия споредъ станалото нему благодеение, защото се превъзнесе сърдцето му; затова нападна гнѣвъ на него и на Юда и Йерусалимъ.“ II Лѣтов. 32:25. „Голѣми служби и постижения не сж гаранция противъ голѣми падения.“

Човѣшки страхъ

Златенъ стихъ: „Господь е видѣлина моя и спасение мое, отъ кого ще се убоя? Господь е сила на живота ми, отъ кого ще се устраща?“ Псал. 27:1.

Страхътъ обезславя Бога

1. Кога се роди страхътъ на виновната съвѣсть? Бит. 3:10.

2. Цитирай единъ примѣръ на страхъ отъ виновна съвѣсть, проявенъ къмъ човѣкъ? Бит. 45:3

3. Каква печална опитностъ направи Израиль поради страхъ отъ човѣци? Числа 13:30, 31; 14:22—24.

„Людетѣ не се спрѣха да си помислятъ; . . тѣ не си припомниха, колко чудно Богъ ги бѣ избавилъ отъ тѣхнитѣ угнетители, като имъ бѣ отворилъ пѣтъ презъ морето, и бѣ унищожилъ преследващитѣ ги войски на фараона. Тѣ оставиха Бога на страна и постѣпиха така, като че трѣбваше да зависятъ изключително отъ силата на орѣжието. Въ невѣрието си, тѣ ограничиха Божията сила, и се усъмниха въ силната рѣка, която ги бѣ водила дотогава безопасно.“ („Патриарси и пророци“, англ., стр. 388).

Въ този моментъ на объркване и страхъ, безстрашието на Халева прозвуча смѣло въ защита на правото: „Да възлѣземъ незабавно и да я завладѣемъ; защото можемъ да я обладаемъ.“ Числа 13:30. Това довѣрие въ Бога устоя презъ течение на четиридесетгодишното скитане изъ пустинята, така че, когато земята се разпредѣляше между народа, Халевъ поиска да му се даде крѣпостта на исполинитѣ, чиято сила бѣ разколебала вѣрата на Израила. „Това желание не бѣ проявено отъ негова страна за слава или показъ. Храбриятъ старъ борецъ желаше да даде на народа единъ примѣръ, който би прославилъ Бога и би насърчилъ племената да покорятъ напълно страната, която отцитѣ имъ смѣтаха за непревзимаема.“ („Патриарси и пророци“, стр. 512, 513.)

4. Какъ се опита Мойсей да обезсърди човѣшкия страхъ, който завладѣваше често Израила? Втор. 31:6.

5. Чрезъ кой важенъ въпросъ се опитва Господь да обезсърди и премахне човѣшкия страхъ? Какви добри при-

чини привежда Господь за това, че не е нужно да се страхува човѣкъ, когато го нападне беда? Исаия 51:12; 43:1, 2.

6. Какъвъ съветъ дава Спасителятъ относно страха? Матей 10:28.

7. Какво наставление, относно страхъ отъ човѣка, даде Мойсей на сѣдиитѣ на Израиля? Втор. 1:17.

8. Въ времето на Исуса, какво отричане отъ Господа бѣ резултатъ на страхъ отъ юдеитѣ? Иоанъ 7:13; 12:42.

9. Какво влияние могатъ да оказатъ надъ другитѣ ония, които сж страховити? Втор. 20:8.

„Страхъ отъ човѣка поставя примка.“ Прит. 29:25. Това е винаги така, — примка за самата негова душа, а и чрезъ него за другитѣ.

Основание за безстрашие

10. Какво трѣбва да знае всѣки човѣкъ, за да прогони всѣки страхъ отъ сърдцето си? Псал. 118:6; IV Царе 6:16.

Господь насърдчава къмъ пълно довѣрие въ Неговата закриляща грижа, когато казва чрезъ пророка Си: „Не бой се, защото азъ съмъ съ тебе; не трепери, защото азъ съмъ Богъ твой; ще те укрепя и ще ти помогна, още и ще те подпра съ дѣсницата на правдата Си.“ Исаия 41:10. Ако сте изпитали довѣрието и спокойствието, което изпълва човѣка, когато силната рѣка на нѣкой приятелъ го подкрепя въ време на страхъ и опасность, тогава имате известна представа за чудното обещание на небесния Баща.

11. Кои печални прояви на страхъ нараниха Спасителя? Мат. 26:56, 69, 70.

„Но една по-силна болка кѣсаше сърдцето на Исуса; ударѣтъ, който му нанесе най-голѣми страдания, не можеше да бѣде нанесенъ отъ ничия вражеска рѣка. Докато претърпяваше гаврата на разпита предъ Кайяфа, Христосъ бѣ отреченъ отъ одного отъ Своитѣ ученици.“ („Желанието на вѣковетѣ“, стр. 710.)

Давидъ казва: „Погърсихъ Господа и послуша ме, и отъ всичкитѣ ми страхове ме избави“. Псал. 34:4. „Съвършената любовь, пропѣжда вънъ страха.“ Тукъ се крие и надеждата за съвършена вѣрность къмъ Господа. Вж. I Иоан. 4:18.

12. Защо не трѣбва християнинътъ да се страхува, даже и когато върлуватъ болести, бедствия и гладъ? Псал. 91:3—7; Авак. 3:16—19.

13. Коя новозаветна случка е печаленъ примѣръ на страхъ отъ човѣка? Какъвъ безстрашенъ отговоръ даде изцѣлениятъ на своитѣ разпитвачи? Иоанъ 9:20—22, 30, 33, 34.

14. При кой случай страхъ отъ човѣка накара Петра да постъпи така, че да бѣде изобличенъ отъ апостола Павла? Гал. 2:12, 14.

Когато Петъръ „посети Антиохия, той спечели довѣрието на мнозина чрезъ своето благоразумно поведение къмъ езическитѣ обръщеници. Известно време той постъжваше споредъ дадената му отъ небето видѣлина. Той дори и победи своя естественъ предрасждѣкъ, да сѣда на трапеза заедно съ езически обръщеници. Но когато дойдоха въ Йерусалимъ нѣкои юдеи, които бѣха ревнители на обрядния законъ, Петъръ промѣни, безразсѣдно, своето поведение къмъ обръщеницитѣ отъ езичеството. „И съ него заедно лицемѣрствуваха и другитѣ юдеи, така щото и Варнава се увлѣче въ това тѣхно лицемѣрство.“ Тази проява на слабостъ отъ страна на онѣзи, които бѣха почитани и обичани като водачи, направи много лошо впечатление на езическитѣ вѣрующи. . . Петъръ видѣ грѣшката, въ която бѣ изпадналъ, и доколкото бѣ по силитѣ му, се зае незабавно да поправи злото, което бѣ направено.“ („Дѣлата на апостолитѣ“, стр. 197, 198).

Примѣръ на безстрашие

15. Какъ изрази Неемия своето безстрашие въ лицето на едно голѣмо изпитание? Неемия 6:10, 11.

Семайя, който посѣветва Неемия да побѣгне въ храма за да спаси живота си, бѣ подкупенъ отъ неприятелитѣ на Неемия да му даде този съветъ. „Ако Неемия бѣ последвалъ този предателски съветъ, той би пожертвувалъ вѣрата си въ Бога, и въ очитѣ на народа би се показалъ страхливецъ, заслужаващъ презрение. Предвидъ важното дѣло, което бѣ предприелъ, и довѣрието, което изповѣдваше, че има въ силата на Бога, съвсемъ несъвмѣстимо би било за него, да се крие отъ страхъ. Въ такъвъ случай, въ народа би се дала тревога, всѣки би потърсилъ убѣжище за своята безопасностъ, и градътъ би билъ останалъ незащитенъ, и би станалъ плячка въ рѣцетѣ на своитѣ врагове“. („Пророци и царе“, стр. 655).

16. Какъ изрази Давидъ своето безстрашие ? Псал. 3:6; 27:3.

„Безстрашие, решителностъ и вѣра. Тѣзи велики и тѣсно свързани качества сж винаги необходимии на Божия народъ. Тѣ сж негови свойства. Тѣзи три стоятъ или падатъ заедно. Кждето има страхъ, тамъ нѣма решителностъ, и кждето нѣма решителностъ, нѣма вѣра. Но този, който има силна вѣра въ Бога, не ще се уплаши, дори и ако планини се помѣстватъ.“ (Коментаръ на проповѣдника“).

17. Когато Йеремиа бѣ призванъ за велика пророческа служба, какви наставления му даде Господъ относно страхуване отъ човѣка ? Йер. 1:7, 8, 17.

Писанието показва, че Йеремиа макаръ и да бѣ младъ, когато Господъ го призва, обърна внимание на даденитѣ му наставления, защото, когато неговата властъ възбуди съпротива у мнозина, той заяви смѣло предъ князе и народъ : „Господъ ме проводи, за да пророчествувамъ противъ този домъ и противъ този градъ всичкитѣ думи, които чухте. За то сега оправете пжтищата и деянията си, и послушайте гласа на Господа Бога вашего ; и Господъ ще се разкае за злото, което говори противъ васъ. А азъ, ето, въ ржката ви съмъ : направете ми както е добро и както е угодно предъ очитѣ ви. Но да знаете добре, че, ако ме умъртвите, наистина неповинна кръвъ ще докарате върху себе си, върху този градъ и върху жителитѣ му ; защото наистина Господъ ме проводи при васъ, да говоря въ ушитѣ ви всички тѣзи думи.“ Йер. 26:12—15.

18. Кой страхъ трѣбва да замѣни всѣки страхъ у човѣка ? Фил. 2:12.

„Страхувайте се, да не би волята ви да не се покори на Христовата воля ; да не би вашитѣ наследени и придобити характерни черти обладаятъ живота ви. . . Страхувайте се да не би личното ви азъ се изпрѣчи между душата ви и великия Учителъ. Страхувайте се да не би своеволието ви осуети висшата целъ, която Богъ желае да достигне чрезъ васъ. Страхувайте се да уповавате на силата си, да отпуснете Христовата ржка и да се опитате да вървите по пжтя на живота безъ Неговото пребждваще присжтствие.“ („Христови притчи, англ., стр. 161.

Мойсей — безстрашниятъ

Златенъ стихъ: „Съ вѣра Мойсей, като дойде на възрастъ, отказа се да се нарича синъ на фараоновата дъщеря, и предпочете по-добре да злострада съ Божия народъ, а не да има кратковременно наслаждение на грѣха, като разсѣди, че поношението за Христа е по-голъмо богатство отъ египетскитѣ съкровища, защото гледаше на бждещото мѣздо-въздаение.“ Евр. 11:24—26.

Избавенъ чрезъ вѣрата на други

1. На какво дължеше Мойсей живота си? Евр. 11:23.

Амрамъ, бащата на Мойсея, живѣ 137 години (Изм. 6:20), но отъ живота му знаемъ само това, че той и жена му Йохаведа помогнаха за спасяването на избавителя на тѣхната раса чрезъ една вѣра, която ги правѣше безстрашни въ лицето на царската заповѣдъ.

2. Каква роля изигра една по-възрастна сестра за спасяването на красивото дете? Изм. 2:7—9.

Въ великата драма, която небето се готвѣше да пусне въ действие, една малка роля бѣ дадена на това младо момиче. Ако Мариамъ би била по-малко бдителна, по-малко готова и пѣргава, и по-малко тактична, записаната история би била съвсемъ различна отъ тази, която имаме сега. Голѣма честъ, както и сериозна отговорностъ е, да бждешъ избранъ да вземешъ участие въ нѣкой отъ Божиитѣ велики планове. Мойсей се отличава отъ всички човѣци съ това, че Богъ е говорилъ съ него лице съ лице, и това се дължи на туй, че въ по-късния си животъ той изпълни вѣрно своята часть въ Божия планъ. Втор. 34:10.

„Човѣцитѣ никога не сж велики по само себе си, но само когато сж въ свръзка съ Божия планъ, като инструменти на неговата цель.“ Въ изкупителния планъ, който се простира отъ сътворението до окончателното проваляне на Божиитѣ врагове, и вие имате роля, която трѣбва да изпълните. Постарали ли сте се да научите, каква е тя? Изпълнявате ли, или приготвявате ли се да изпълните тази роля вѣрно? Това сж въпроси отъ голѣма важностъ, не само за васъ, но и за всички, при които Господъ ви изпраща, да занесете Неговата спасителна вестъ. „Всѣки младъ мжжъ и всѣка млада жена, както и всѣко

дете, иматъ да извършатъ известна работа за прослава на Бога и повдигането на човѣчеството.“ („Възпитание“, англ., стр. 58).

3. Въ какви две направления бѣ възпитанъ Мойсей?
Изм. 2:7—10; Деян. 7:22.

Йохаведа „използува вѣрно случая да възпита детето си за Бога. Тя чувствувахе увѣреността, че то бѣ запазено за нѣкое вѣлико дѣло, и знаеше, че скоро ще трѣбва да го предаде на царската му майка, кждето щѣше да бжде заобиколено отъ влияния, които биха могли да го отклонятъ отъ Бога... Тя положи старания да му внуши страхъ Господень и любовъ къмъ истината и правдата, и усърдно се молѣше за неговото запазване отъ всѣко лошо влияние. Тя му показа глупостта и грѣха на идолопоклонството, и отъ рано го научи да се покланя и моли на живия Богъ, Който единственъ можеше да го чуе и да му помогне въ време на нужда. Тя задържа при себе си момчето дотогава, докогато ѝ бѣ възможно, но къмъ дванадесетгодишната му възраст бѣ заставена да го даде... Уроцитѣ, които бѣ научилъ отъ майка си, не можаха да бждатъ забравени. Тѣ бѣха щитъ противъ гордостта, безвѣрието и порочността, които се ширѣха всрѣдъ великолѣпието на двореца.“ („Патриарси и пророци“, англ., стр. 243, 244.)

„Въ двореца на фараона, Мойсей получи най-висше гражданско и военно обучение. Монархътъ бѣ решилъ да направи своя осиновенъ внукъ наследникъ на престола, и момчето бѣ образовано за високъ постъ... Самата заповѣдъ, която осждаше еврейскитѣ момчета на смъртъ бѣ използвана отъ Бога за обучението и възпитанието на бждещия водачъ на Неговия народъ.“ („Патриарси и пророци“, стр. 245).

Твърдостта и вѣрността на Мойсея

4. Какъ бѣ изпитана вѣрността на Мойсея къмъ правдата и истината презъ време на неговата подготовка за работата му въ живота? Евр. 11:24—26.

„Споредъ египетскитѣ закони, всички които заемаха престола на фараонитѣ, трѣбваше да сж членове на свещеническата каста, и Мойсей, който бѣ престолонаследникътъ, трѣбваше да се запознае съ тайнитѣ на народната религия. Тази длъжностъ бѣ повѣрена на свещеницитѣ. Но докато бѣ прилѣженъ и неуморимъ въ учението си, той не можеше да бжде заставенъ да участвува въ поклонението на боговетѣ. Заплашванъ биваше, че ще изгуби короната, и че княгинята ще се откаже отъ него, ако продължава да се придържа о еврейската

вѣра. Той, обаче, бѣ непоклатимъ въ своето решение да служи само на единствения Богъ, Създателъ на небето и земята.“ („Патриарси и пророци“, англ., стр. 245).

5. На каква възраст бѣ Мойсей, когато бѣ принуденъ да напусне двореца въ Египетъ? Деян. 7:23.

Презъ годинитѣ, които прекара въ двореца на Египетъ, Мойсей, сигурно е билъ въ свръзка съ своето семейство, и е получавалъ все по-голѣми и по-голѣми познания за живия Богъ и Неговия спасителенъ планъ, който той е ценѣлъ и обичалъ надъ всичко друго, и въ края е взелъ великото решение, да се откаже отъ престола на Египетъ и да хвърли жребieto си съ Божия народъ.

6. Кои събития доведоха до побѣгването на Мойсея отъ Египетъ? Деян. 7:24—29.

Мислитѣ на Мойсея „често се отправяха къмъ унизеното състояние на неговия народъ, и той посещаваше своитѣ братя въ тѣхното робство и ги насърдаваше съ увѣрението, че Господъ ще издействува тѣхното избавление. Често пѣти, изпълненъ съ негодувание отъ притѣснението и неправдитѣ, които се извършваха надъ тѣхъ, той горѣше отъ желание да отмъсти за тѣхъ.“ („Патриарси и пророци“, англ., стр. 246).

Преувеличената история за дветѣ срещи дойде до ушитѣ на фараона. На царя бѣ изложено, „че Мойсей възнамѣрявалъ да поведе народа си противъ египтянитѣ, да сваля правителството, и самъ той да се възкачи на престола; и че докато той е живъ, не може да има сигурност за царството. Веднага бѣ решено отъ монарха, Мойсей да бжде умъртвенъ; но той, научавайки се за опасността, която го застрашава, побѣгна къмъ Арабия.“ („Патриарси и пророци“, англ., стр. 247). Тамъ той намѣри убѣжище при Йотора, Мадиямския свещеникъ, поради любезността и учтивостъта, които показва къмъ дъщеритѣ на Йотора. Изх. 2:16—22.

Макаръ Мойсей да бѣ предпочелъ Христовитѣ богатства предъ египетскитѣ съкровища; макаръ да желалъ да освободи народа си отъ робство, и да чувствувалъ, че Богъ го е избралъ да изпълни тази задача, той не бѣ подготвенъ за нея. Той трѣбваше тепърва да научи сжщия урокъ на вѣра, който Авраамъ и Яковъ научиха, — да не разчита на човѣшка сила или мждростъ, но на силата на Бога за изпълнението на Неговитѣ обещания.“ (Пакъ тамъ).

Горящата кжпина

7. Колкото мрачна и тежка да бѣ опитността, презъ която Мойсей бѣ призванъ да мине, на кое събитие гледаше той съ утѣха и увѣрение, че Богъ го води? Изх. 3:2—6.

„Мойсей имаше своята горяща кжпина; Самуилъ — гласа на Бога, когато той спѣше въ свещения домъ въ Сило; Исая — своето видение на херувимитѣ въ храма; Павелъ — видѣнието, гласа и голѣмата свѣтлина по пътя къмъ Дамаскъ. . . До известна степенъ, макаръ и по различенъ начинъ, за всѣкиго одного отъ насъ гори една кжпина, и отъ тази горяща кжпина ние всички сме зърнали поне едно слабо сияние, около което се въртятъ най-свещенитѣ спомени въ живота. . . Даже и въ последнитѣ си думи на раздѣла съ израилевия народъ, Мойсей спомена за доброжелателството на Тоя, Който обитаваше въ кжпината.“ („Проповѣди върху старозаветни герои,“ отъ К. Е. Макартни.)

8. Следъ като Мойсей прекара други четиридесетъ години въ приготовление за великото дѣло, което трѣбваше да извърши, какъ се чувствуваше той, когато Господъ действително го призва да отиде въ Египетъ? Изх. 3:11; 4:10—13.

Сега Мойсей бѣ обладанъ отъ чувството, че не е способенъ да бжде назначенъ отъ Бога водачъ на Израила; но „фактътъ, че човѣкъ чувствува своята слабостъ е донѣкъже доказателство, че той схваща величината на дѣлото, на което е призванъ, и че той ще направи Бога свой съветникъ и своя сила.“ („Патр. и пророци“, англ., стр. 255.)

Голѣма отговорностъ е да се отзовешъ на зова за служба; но още по-голѣма е отговорността да се откажешъ отъ служба, когато си призванъ. Блажени сж ония, които се отзоваватъ на зова, и въ края сж въ състояние да кажатъ като Исуса: „Свършихъ работата, която Ти ми даде да извърша.“

9. Какви увѣрения за божествено ръководство се дадоха на Мойсея, ако приеме Божия зовъ за служба? Изходъ 3:12; 4:12.

10. Коя по-късна молитва на Мойсея открива неговата пълна преданостъ на Божието дѣло? Изх. 32:10—13, 32.

Мойсей бѣ така преданъ на Божието дѣло и така напълно запознатъ съ действителния водачъ на Израила, щото съвсемъ безстрашно можеше да каже на Йеова: „Отвърни се отъ яростта си и разкай се

отъ злото, което си намислилъ противъ Своя народъ . . . ако ли не, заличи ме, моля, отъ книгата Си, която си написалъ“. И по-късно, на планината Синай, когато се молѣше за опрощението на грѣха на Израила, той каза: „Прости беззаконието **ни** и грѣха **ни**, и вземи ни за Свое наследство.“ Изх. 3:8.

Мойсеевия „интересъ къмъ Израила не произхождаше отъ нѣкакви себелюбиви подбуди. Благоденствието на Божия избранъ народъ бѣ по-скѣпо за него, отколкото личната почитъ, по-скѣпо и отъ привилегията, да стане баща на великъ народъ. На Бога бѣ много приятна тази негова вѣрность, простотата на сърдцето му, както и неговата правдивость, затова и му повѣри, като ~~на~~ вѣренъ пастирь, голѣмата грижа, да заведе Израила въ обещаната земя“ Патр. и пророци“, англ., стр. 319.

6 урокъ — 9 августъ, 1941 г.

Залѣзе слънце 7'29 часа сл. обѣдъ

Правота

Златенъ стихъ: „*Да прави нѣкой правда и сждѣ е по-угодно Богу отъ жертва.*“ Прит. 21:3.

Какво обхваща тя

1. Какво бѣ Соломоновото схващане за правия начинъ на действие? Прит. 4:24—27.

Въ своята любовъ къмъ насъ, Господъ ни моли настоятелно да сме послушни въ всичкитѣ Му заповѣди, и да не се обръщаме надѣсно или на лѣво; защото „всѣка постѣпка на човѣка се разглежда предъ Бога, и се вписва като вѣрность или невѣрность. Срещу всѣко име въ небеснитѣ книги се вписва съ страшна точностъ, всѣка неправда дума, всѣка себелюбива постѣпка, всѣки неизпълненъ дългъ, всѣки таенъ грѣхъ и всѣко изкуствено лицемѣрие. Пренебрегнати изпратени отъ небото предупреждения или изобличения, прахосани моменти, неизползвани случаи, упражнено за зло или добро влияние, съ неговитѣ обширни последици — всичко това се вписва отъ водящия докладитѣ ангелъ.“ („Великата Борба“, стр. 396).

2. Кои особени дѣла се включватъ въ правия начинъ на действие? Колко силно изразява Богъ своето неодобрение отъ злинитѣ, които се споменаватъ отъ пророка Захария? Зах. 7:8—10; 8:16, 17.

3. Какъ описва Давидъ характеристикитѣ на правотата? Псаломъ 15.

Нѣкои отъ тѣзи характеристики сж свързани съ езика, най-немирния членъ на човѣшкото тѣло. Единъ неученъ монахъ отишелъ при другъ такъвъ, да го научи на нѣкой псаломъ. Като научилъ стиха „Ще внимавамъ въ пѣтищата си, за да не сгрѣша съ езика си“ (Псал. 39:1), той си отишелъ, казвайки, че това било достатъчно за човѣка, ако бжде усвоено. Когато следъ нѣколко месеца го попитали, защо не отишелъ при другаря си да научи и други стихове, той казалъ, че още не е могълъ да владѣе добре този стихъ.

Разликата между тоя, който одумва, и тоя, който слуша одумване, е много малка. И двамата сж еднакво омразни на Бога.

Изисква се абсолютна честность

4. Какви наставления относно абсолютната честность се дадоха на Израила? Лев 19:35, 36; Втор. 25:13—15.

„Обществото е изградено върху довѣрието, което човѣкъ има въ честността на своя съчовѣкъ. Този, който разклаща това довѣрие, който се оказва подѣлъ въ това, което му се довѣрява, нанася смъртоносенъ ударъ върху обществото. Стане ли отпадането отъ честността общо, то и главната пружина на обществото се скъсва“.

Престижътъ на Христовата църква се подрива много, когато нѣкой отъ нейнитѣ членове бива надминатъ по правота и честность отъ нѣкого, който не изповѣдва никаква религия. „Честность, твърдостъ и постоянство сж качества, които трѣбва да бждатъ усвоени отъ всички, защото тѣ изпълватъ притежателя съ една сила, която е непобедима, — сила, която го прави способенъ да върши добро, да се противи на злото и да понася неволи. Превъзходството на характера се проявява най-много чрезъ тѣзи качества.“ („Свидетелства“, т. IV., стр. 656).

5. Какъ гледа Господъ на нечестивитѣ сдѣлки? Прит. 20:10; 11:1.

Това наставление изисква абсолютна честность въ всичкитѣ ни сдѣлки и отношения съ другитѣ; то означава да работимъ вѣрно на своя господаръ и по отношение на времето и прилежанието.

6. Какъвъ видъ нечестность се споменава отъ Соломона? Притчи 20:14.

„Върността към Бога включва и върност към човъка“
(„Възпитание“, стр. 77).

7. Надъ кого изрича Йеремя едно горко? Йер. 22:13.

Върността към съвѣстѣта се счита за по-велика и отъ най-висшата умствена култура за възпитанието на човѣка. Богъ и човѣкътъ се срещатъ най-вѣроятно въ съвѣстѣта. Да се пази съвѣстѣта въ изправностъ е като да се пази въ добро състояние електрическата жица въ кабела. Подадете ли се на неправдата, вие сте изгубени. Оставете ли дрехитѣ ви да бждатъ опетнени отъ свѣта, при всичкото знание, което имате, ващето естество бива покварено и бждещето ви разрушено.“ — Джонъ Клифордъ.

Примѣри на върностъ

8. Цитирай примѣри на честни домакини. IV Царе 12:11, 15; Бит. 39:6; I Царе 12:2—5.

9. Чрезъ кои ясни примѣри се опитва Господъ да наблѣгне на начина, по който той гледа на нечестността? Ис. Нав. 7:20, 21, 25; IV Царе 5:20—27.

Всѣко поражение на Божията армия „сочи на нѣкой предателъ въ войската“, казва Еймсъ Р. Уелсъ. „Всѣко „азъ“ въ живота ви сочи на единъ Ахановъ духъ въ душата ви. Изпждете го!“ Когато откриете злото, унищожете го завинаги.

Когато умрѣ синътъ на Сунамката, Елисей изпрати Геезия да постави върху него тоягата му, за да оживѣе, обаче, желаниятъ резултатъ не последва. „Този, който се интересува преди всичко за своя собственъ животъ, не може да даде животъ на други. Който живѣе за да взема, не може да дава. Подкупническиятъ духъ е отрова въ душата. Единствениятъ човѣкъ, който може да помогне на свѣта е несебелюбиятъ човѣкъ.“ — Еймсъ Р. Уелсъ.

10. Какви чувства изпѣлваха Давида къмъ ония, които се отклоняваха отъ правото? Като царъ, каква отговорностъ чувствуваше той? Псал. 101:3—7.

Златното правило на живота

11. Какво правило ни даде Спасителътъ, за да ни помага да се отнасяме честно и праведно съ другитѣ? Мат. 7:12.

„Всѣка несправедлива постѣпка къмъ нѣкой съчовѣкъ е нарушение на златното правило. Всѣко лошо дѣло, извършено на Божиитѣ чада, се върши на Христа въ лицето на Неговитѣ светии. Всѣки опитъ да се възползуваме отъ незнанието, слабостта, или нещастieto на другото, се вписва като измама въ небеснитѣ книги. Който се бои истински отъ Бога, ще предпочете да се труди день и нощъ, и да яде хлѣбъ на сиромашия, отколкото да се отдава на страстѣта за печалби, които угнетяватъ сирачето и вдовицата, или отнематъ правото на чужденеца.“ („Пророци и царе“, стр. 652).

12. Какво влияние оказва честността на нѣкого върху неговото благосъстояние? Прит. 20:7.

13. Какво славно обещание, се дава на праведнитѣ? Псал. 84:11.

14. Какво влияние прѣскаатъ ония, които живѣятъ праведно? Матей 5:16.

Плъттъ на светостѣта е правъ; нѣма завои и отклонения. Йовъ бѣше праведенъ човѣкъ, който се боеше отъ Бога и избѣгваше злото; и тази негова правота го крепѣше презъ време на небивалитѣ изпитания, които дойдоха надъ него, надъ семейството му и надъ притежанията му. Той е който казва: „Устнитѣ ми нѣма да проговорятъ неправда и езикътъ ми не ще продума лъстъ. Да не бжде да ви оправдая: Доде издѣхна нѣма да отметна незлобието си отъ мене. Ще държа правдата си и не ще да я оставя. Сърдцето ми не ще ме избличи, доде съмъ живъ.“ Йовъ 27:4—6. Това решение е което увѣковѣчи името на Йова; но „когато чувството на честь и правда отслабне въ душата, човѣкътъ отстъпва и се изгубва.“

15. Чрезъ кое кратко изложение изразява пророкъ Михей елементитѣ на правия животъ? Михей 6:8.

„Не трѣбва да пропускаме случаетѣ да вършимъ дѣла на милость, на нѣжна предвидливостъ и християнска вежливостъ за утѣсненитѣ и измжченитѣ. Ако не можемъ да сторимъ нѣщо друго, ние можемъ поне да говоримъ думи на насърчение и надежда къмъ ония, които не сж запознати съ Бога, и които могатъ да бждатъ достигнати най-лесно по пѣтя на съчувствието и любовта. Богати и изобилни сж общанията къмъ ония, които търсятъ случаи да внесатъ радостъ и благословение въ живота на другитѣ. Ако „раздѣляшъ хлѣба си на гладния и въвеждашъ въ дома си сиромаси безъ покривъ; когато видишъ голия да го обличашъ и да не криешъ себе си отъ своята си плътъ;

тогазъ твоята свѣтлина ще изгрѣе като зората и здравето ти скоро ще прозябне, и правдата ти ще предиде предъ тебе... И Господъ ще те води всѣкога, и ще насища душата ти въ бездѣжиде и даде сила на коститѣ ти; и ще бждешъ като градина напояваема, и като воденъ източникъ, на който водитѣ не пресъхнуватъ.“ (Пророци и царе“, стр. 327.)

7 урокъ — 16 августъ, 1941 г.

Залѣзъ слънце 7.24 часа сл. обѣдъ

Праведниятъ Йосифъ

Златенъ стихъ: „За това, вземете всеоржжието Божие, за да можете да противостоите въ лукавия день, и на всичко като надвиете да устоите. Стойте, прочее, препасани съ истината презъ чреслата си, и облѣчени съ бронята на правдата.“ Ефес. 6: 13, 14.

Грѣхътъ на едного затъмнява живота на другитѣ

1. Кои влияния бѣха най-вече отговорни за неблагоприятнитѣ условия, всрѣдъ които Йосифъ прекара своята ранна младостъ? Битие 27:19—24.

Яковъ, бащата на Йосифа, много горещо желаше да има земнитѣ и духовнитѣ благословения на първородството, които неговиятъ братъ не ценѣше; но той се опита да ги придобие чрезъ хитростъ, измама и лъжа. По-късно въ живота си той научи „че като прибѣгна до човѣшка хитростъ за да получи благословието, той бѣ възстаналъ противъ Бога. Отъ онази нощъ, въ която се бори край Яковъ, Яковъ стана съвсемъ другъ човѣкъ. Неговата самонадеяностъ бѣ изкоренена... Низкитѣ елементи на характера изгрѣха въ пещния огънь, истинското злато се пречисти, докато вѣрата на Авраама и Исака се появи непомрачена въ Якова.“ („Патриарси и пророци“). Неговиятъ грѣхъ, обаче, „както и редицата събития, до които той доведе, упражниха лошо влияние, — влияние, което прояви своя горчивъ плодъ въ характера и живота на синоветѣ му.“ (Пакъ тамъ.)

2. Какви лични оскърбления трѣбваше да понесе Йосифъ отъ страна на своитѣ по-стари братя? Битие 37:4.

„Неблагорозумната постъпка на бащата, да подари на Йосифа една скъпа дреха, каквато се носеше обикновено от лица, които се отличават с нещо от другите, им се видя като още едно доказателство за неговото пристрастие, и възбуди у тях подозрение, че той има намърение да отмени по-възрастните си деца, и да даде първородственото право на сина на Рахилъ. Тяхната злоба нарастна още повече, когато единъ день детето имъ разправи единъ свой сънъ. „Ето“, каза то, „ние бяхме на нивата и връзвахме снопове, и моятъ снопъ се изправи, а вашитъ снопове застанаха около него и му се поклониха.“ („Патриарси и пророци“, стр. 83).

3. Какъ гледаше Йосифъ на лошото поведение на своитъ братя? Битие 37:2, последна часть.

„Като виждаше лошото поведение на братята си, Йосифъ се разтревожи. Той се опита да се разбере съ тях по кротъкъ начинъ, но това само увеличи тяхната омраза и недоброжелателство. Той не можеше да търпи да ги гледа че грѣшатъ противъ Бога, и изложи работата предъ баща си, съ надежда, че неговиятъ авторитетъ ще ги доведе до поправление.“ („Патриарси и пророци“, стр. 83).

4. Кое събитие бѣ върха на тяхното жестоко поведение къмъ брата имъ? Ст. 18—28.

„Като видѣ търговцитѣ, Йосифъ схвана веднага ужасната мисль на братята си. Да стане робъ значеше да го сполети съдба по-страшна и отъ смъртта. Въ мжката си и страха си, той се молѣше ту на този, ту на онзи братъ, но напраздно. Нѣкои се трогнаха отъ жалость, но се страхувахъ отъ подигравки, и затова мълчаха. Всички чувствуваха, че сж отишли много далечъ, за да се върнатъ. Ако пощадятъ Йосифа, той безсъмнено ще каже това на баща имъ, който не ще затвори очи предъ тази жестокость, извършена надъ любимия му синъ. Ожесточавайки сърдцата си противъ неговитѣ молби, тѣ го предадоха въ ржцетѣ на езическитѣ търговци.“ („Патриарси и пророци“, стр. 84.)

Никога не е много късно да се върне човѣкъ отъ лошия си пътъ. Какви грѣхове и неправди сж били извършвани надъ другитѣ поради несветия страхъ отъ подигравки! Изпитай сърдцето си, да не би този страхъ да те накара нѣкога да предадешъ нѣкого.

Тайната на истинското благоденствие

5. Какво впечатление направи Йосифъ на своя египетски господаръ? Бит. 39:1—4.

6. Коя бѣ тайната на благоденствието въ живота на Йосифа? Ст. 5.

„Забележителниятъ успѣхъ, който придружаваше всичко, което се поставяше подъ грижата на Йосифа, не бѣ резултатъ на нѣкое чудо, а на това, че неговата прилежностъ, грижи и енергия бѣха увѣнчани съ Божието благословение. Йосифъ приписваше успѣха си на Божието благоволение, па даже и неговия идолопоклоннически господаръ се увѣри, че тази е тайната на неговото несравнимо благополучие. Обаче, безъ прилежно и добре изпълнявана служба, никога не би могло да се постигне успѣхъ. Богъ се прослави чрезъ вѣрността на своя рабъ. Неговото намѣрение е, щото вѣрующиятъ въ Бога, да се отличава съ чистотата и правотата отъ поклонниците на идолитѣ, за да може, по този начинъ, видѣлината на небесната благодать, да просвѣтне всрѣдъ тъмнината на езичеството“. („Патриарси и пророци“, стр. 85).

Богъ сигурно желае сжщата тази забележителна разлика да сжествува между Неговия народъ и тѣзи, които не изповѣдватъ третата ангелска вѣсть.

7. Въ време на голѣмо изкушение, каква сериозна мисль повлия на Йосифа да вземе известно решение? Ст. 9, последната часть.

„Ако сме навикнали да подхранваме убеждението, че Богъ вижда и чува всичко, което вършимъ и казваме, и води точна смѣтка за всичкитѣ ни думи и дѣла, и че за всичко ще трѣбва да отговаряме, ние ще се страхуваме да грѣшимъ. Нека младитѣ винаги помнятъ, че Богъ ги вижда такива, каквито сж, и че това, което вършатъ, е открито предъ Него. Никоя часть отъ нашето поведение не избѣгва неговото наблюдение.“ („Патриарси и пророци“, стр. 86).

8. Какъ се откри истинскиятъ характеръ на Йосифа въ мрака на тъмницата? Псал. 105:17, 18; Бит. 39:22, 23.

Той държеше твърдо своята вѣра и търпение. Неговитѣ години на вѣрна служба бѣха много жестоко отплатени, но това не го направи навъсенъ или невѣрващъ. Той имаше мира, който идваше отъ невинна съвѣсть, затова и остави работитѣ си въ ржцетѣ на Бога. Той не се отдаде на размишления върху извършената върху него неправда, а забравяйки своята скръбъ, опитваше се да облекчи тази на другитѣ. . . Поведението, което той имаше въ затвора — честността, въ ежедневиия му животъ и съчувствието му къмъ ония, които бѣха

въ утѣснение и скръбъ — бѣ което му отвори пѣтя на бѣдѣщето му благоденствие и слава. Всѣки лжчъ отъ свѣтлина, който прѣскаме върху другитѣ, се отразява и върху насъ. Всѣка любезна и съчувствителна дума, която се изговаря на оскърбенитѣ, всѣко дѣло за облекчение на угнетенитѣ и всѣки даръ на нуждаещитѣ се, ако се вършатъ отъ добри подбуди, ще се укажатъ за благословение на самитѣ насъ.“ („Патриарси и пророци“, стр. 86.)

Поуки, извлѣчени отъ скръби

9. Какви ценни уроци научи Йосифъ докато бѣ въ окови?

Отговоръ: Презъ дългитѣ години „въ затвора, гледайки последиствията отъ угнетението, тиранството и прѣстѣпността, той научи уроци на правда, съчувствие и милость, които го подготвиха да управлява съ мъдрость и състрадание.“ („Патриарси и пророци“, стр. 86.)

10. Следъ като направи разни добрини на единъ затворникъ, и му изтълкува и единъ важенъ сънъ, за какво го помоли Йосифъ? Бит. 40:14, 15.

„А началникътъ на виночерпцитѣ не помена Йосифа, а го забрави (ст. 23) — цѣли две години. Надеждата, която се бѣ породила въ сърдцето на Йосифа угасна постепенно, и къмъ всички други изпитания бѣ прибавено и горчивото жило на неблагодарността.“

11. Когато се изпълни времето и Йосифъ научи уроцитѣ, на които Господъ искаше да го научи, кое събитие доведе до неговото освобождение отъ затвора? Битие 41:1, 7, 14.

12. Какво поведение имаше Йосифъ, когато бѣ издигнатъ на второ мѣсто въ управлението на Египетъ? Ст. 51—57.

„Както бурята не поврежда низкото цвѣте въ долината, докато изкоренява величественото дърво на планинския връхъ, така и тѣзи, които сж запазили своята честность въ скромния животъ могатъ да бждатъ повлѣчени надолу въ пропастьта отъ изкушенията, които заобикалятъ свѣтската слава и успѣхъ. Но характерътъ на Йосифа издържа изпита както при нещастие така и при благоденствие. Сжщата вѣрность къмъ Бога бѣ проявявана отъ него, както когато бѣ въ палата на фараона, така и когато бѣ въ затворническата килия.“ („Патриарси и пророци.“)

13. При кой случай и съ какви думи изрази Йосифъ най-висшата проява на своя Христоподобенъ духъ? Бит. 45:1, 5—8.

Йосифъ увѣри великодушно братята си, че Богъ бѣ който го прати въ Египетъ, а не тѣ (Битие 50:20). Макаръ Господь да бѣ използвалъ постѣпката на братята за доброто на мнозина, това не намали тѣхната вина. Разпятieto на Спасителя отъ страна на Неговитѣ врагове го направи изкупителъ на свѣта, но престѣплението на Неговитѣ убийци бѣ толкова звѣрско, каквото би било и въ случай че Богъ не би използвалъ събитията за Своя прослава и за благо на човѣцитѣ. „Неизбежно съблазнитѣ ще дойдатъ; но горко на онзи човѣкъ, чрезъ когото съблазанъта идва.“ Мат. 18:7.

И ние трѣбва, както Йосифа, да пазимъ сърдцето си свободно отъ гочиви чувства, невѣрие, омраза, завистъ и страхъ.

14. Какъ можа Йосифъ да води такъвъ животъ на твърдостъ въ характера, на правота и мждростъ? Ефес. 6:13—18.

„Вѣрность къмъ Бога и вѣра въ Невидимия бѣха котвата на Йосифа. Въ тѣзи се криеше тайната на неговата сила.“ („Възпитание“, стр. 54.)

„Въ раннитѣ си години той предпочиташе да следва дълга, отколкото наклонността; и честността, простата вѣра, благородното естество на младия момъкъ се проявиха въ дѣлата на мжжа... Изграждането на благороденъ характеръ е дѣло на цѣлъ животъ, и трѣбва да е плодъ на прилеженъ и постояненъ трудъ. Богъ дава случаи, и успѣхътъ зависи отъ начина, по който тѣ биватъ използвани.“ („Патриарси и пророци“, стр. 88.)

8 урокъ — 23 августъ, 1941 г.

Залѣзъ слънце 7'09 часа сл. обѣдъ

Послушание къмъ Бога

Златенъ стихъ: „*Не предъ очи само да работите, както човѣкоугодници, но както раби Господни, изпълнявайте отъ душа волята Божия.*“ Ефес. 6:6.

Пжтьтъ на спасението

1. Кое причини всички злини на земята? Кой е единствениятъ начинъ за излѣкуване на това състояние? Римл. 5:19; Евр. 5:8, 9.

„Господь пострада за грѣховетѣ на цѣлия свѣтъ, и се предлага безпристрастно на всички по добрата воля на Бога“ Дж. Калвинъ.

2. Върху каква основа почива добрият характер?
Лука 6:47, 48.

„Уви, колко сж многобройни слушателитѣ на Словото! Уви, колко много хора се възхищаватъ отъ планинската проповѣдь! Но кжде ще бждатъ тѣ когато всичко се сведе до въпроса: „Бѣ ли ти нейнъ изпълнителъ?“ Матю Гибсънъ.

3. Какъ ставаме сродници съ Господа Исуса? Мат. 12:50.

„Всички, които приемаха Христа чрезъ вѣра, се свързваха съ Него съ една връзка, по-тѣсна отъ тази на човѣшкото роднинство. Тѣ ставаха едно съ Него, както Той бѣ едно съ Отца. Майка Му бѣ по-тѣсно свързана съ Него като вѣрующа и изпълнителка на Неговитѣ думи, отколкото чрезъ своето естествено сродство.“ („Желанието на вѣковетѣ“, стр. 325.)

4. Върху какво се основава влизането въ вѣчния Божий градъ? Откр. 22:14.

„Въ планинската си проповѣдь Христосъ каза: „Не всѣки, който ми казва Господи, Господи, ще влѣзе въ небесното царство, а който върши волята на моя Отецъ, който е на небеса.“ Искреностъта се изпитва не съ думи, а съ дѣла. Христосъ не казва на нѣкого, „Какво повече казвате отъ другитѣ?“, а „Какво повече вършите отъ другитѣ?“ („Христови притчи“, стр. 272.)

5. Защо се наблѣга толкова много на послушанието спрямо Божиитѣ заповѣди? Йоанъ 14:21, първа часть; I Йоан. 2:4, 5.

„Добритѣ дѣла не купуватъ Божията любовъ, а само откриватъ, че притежаваме тази любовъ. Ако предадемъ волята си на Бога, ние не ще вършимъ дѣла, за да спечелимъ Божията любовъ. Неговата любовъ ще бжде приета въ душата като безплатенъ даръ, и отъ любовъ къмъ Него намъ ще е приятно да се покоряваме на Неговитѣ заповѣди.“ („Христови притчи“, стр. 283.)

„Божие управление не познава никакъвъ компромисъ съ злото.“ („Възпитание“, стр. 290.)

6. Какво донася на човѣка неговото непослушание къмъ Божиитѣ заповѣди? Ефес. 5:6; II Солун. 1:7–9.

Благословения отъ послушание, съ примѣри

7. Колко съдържателни бѣха земнитѣ благословения, които се обещаваха на Израила въз основа на послушание

къмъ Божиитѣ заповѣди? Какъ е въ християнския вѣкъ? Втор. 28:1—6; Мат. 6:33.

„Когато се запознаемъ съ силата на Неговото Слово, ние не ще следваме намекванията на Сатана, за да се сдобиемъ съ храна, или за да спасимъ живота си. Ние само ще се запитваме: „Каква е Божията заповѣдъ? и какво е Неговото обещание? Знаейки тѣзи, ние ще се подчинимъ на заповѣдта и ще повѣрваме на обещанието.“ („Желанието на вѣковетѣ“, стр. 121.)

Еймъсъ Р. Уелсъ казва: „Не ще допусна да се боя отъ сиромашия или несполука. Не мога да се боя отъ Бога, ако се боя и отъ тѣзи нѣща. Не мога да уповавамъ на Бога, ако не уповавамъ на Него за всѣко нѣщо.“

8. Какъвъ видъ послушание желае Господъ? Второзк. 5:29; 26:16.

Божие то желание за Неговитѣ чада е сърдечно послушание къмъ всичко, което Той изисква.

„Като знаемъ дълга си, ние не бива да се бавимъ да изпълнимъ неговитѣ изисквания. Такова бавене дава поводъ за съмнения; невѣрие се промъква крадешкомъ, разсѣжденията се изопачаватъ и разумътъ се помрачава.“ („Свидетелства“, англ. т. 4, стр. 147.)

9. Какъ постѣпи Ное? Битие 6:22.

10. Какво се докладва за Исуса Навина? Ис. Нав. 11:15.

11. Какво гласи докладътъ относно Езекия? IV Царе 18:6.

12. Какъ се отнесе апостолъ Павелъ съ Божията заповѣдъ? Деян. 26:19,

13. Съ какво трѣбва да внимаваме да не замѣняме послушанието къмъ Бога? Марко 7:9.

До кжде се простира послушанието

14. Когато човѣшки заповѣди идватъ въ стѣлкновение съ Божиитѣ такива, какъ сме длѣжни да постѣпимъ? Деян. 5:29.

15. Споредъ Павла, колко пълно трѣбва да е нашето послушание? II Кор. 10:5.

„Когато Божият Духъ, съ Своята чудна съживителна сила, докосва душата, той смирява човѣшката гордостъ. Светски удоволствия, положение и властъ се оказватъ безъ всѣкаква стойностъ. Въображения, и всѣко високо нѣщо, което се превъзнася надъ познанието на Бога, се сринватъ; всѣка мисълъ се подчинява на послушанието на Христа. Тогава смирението и себепожертвувателната любовъ, които се ценятъ много малко отъ човѣцитѣ, се издигатъ като единствено ценни. Това е дѣлото на евангелието.“ („Желанието на вѣковетъ“, стр. 135.)

16. До каква степенъ, ако стане нужда, трѣбва християнинътъ да е послушенъ? Филип. 2:5, 8.

„Никакви страдания въ Божията служба не сж причина за невѣрностъ. Неговата благодатъ ни прави способни да изпиемъ всѣка чаша, която Неговото провидение би ни предложило.“ („Коментаръ на проповѣдника“)

Поклонение и послушание

17. Какъ гледа Богъ на жертвата безъ послушание? Исаия 1:11, 16, 17.

18. Колко готовъ е Господъ да прощава непослушанието на истински каещитѣ се? Стихове 18, 19.

Божията готовностъ да прощава каещитѣ се не е извинение за невнимание или хлабавостъ по отношение послушанието спрямо Неговитѣ заповѣди.

19. Какъ описа Спасителътъ Своео дѣло? Лука 4:18, 19.

Това е дѣлото което Той заръчва и на ученицитѣ Си да вършатъ. Ако сме послушни на Неговата поръчка, ще вземемъ подъ внимание и следното наставление:

„Навсѣкжде около насъ се чува плачътъ на една свѣтовна скръбъ. На всѣка страна виждаме нуждающи се и измъчени души. Нашъ дългъ е да помогнемъ за облекчението и намалението на теготитѣ и страданията въ живота... Богъ изисква не само нашитѣ дарения за нуждающитѣ се, но Той иска и да имаме засмѣни лица, да говоримъ насърчителни думи и да стискаме любезно ръка. Когато Христосъ лѣкуваше болнитѣ, Той и възлагаше ръце на тѣхъ. Така и ние трѣбва да идваме въ тѣсна свръзка съ ония, на които искаме да помогнемъ.“ („Христови притчи“, стр. 417, 418.)

Двама брата: покорниятъ Авелъ и непокорниятъ Каинъ

Златенъ стихъ: „Съ въра Авелъ принесе Богу жертва по-добра отъ Каиновата, чрезъ която биде засвидетелствуванъ, че е праведенъ; понеже Богъ даде свидетелство за дароветъ му; и чрезъ нея и следъ смъртта си още говори.“ Евр. 11:4.

Спасителниятъ планъ представенъ символично

1. Какви бѣха занятията на Каина и Авела? Бит. 4:2.

2. Преди да прокълне Богъ земята поради грѣха, какво обещание бѣ дадено на Адама и Ева? Бит. 3:15.

Адамъ и Ева чакаха присждата, която прегрѣшението имъ бѣ навлѣкло; „но преди да чуютъ за живота на трудъ и скърби, който щѣше да е тѣхенъ дѣлъ, или решението, че трѣбва да се върнатъ въ прѣстѣта, тѣ чува думи, които не можеха да не ги изпълнятъ съ надежда. Макаръ да страдаха отъ силата на своя мощенъ врагъ, тѣ можеха да се надѣватъ на една окончателна победа... На Адама и Ева бѣ дадено увѣрението, че въпрѣки голѣмия имъ грѣхъ, тѣ не щѣха да бждатъ изоставени на властта на Сатана. Божиятъ Синъ бѣ предложилъ да направи умилостивение за тѣхния грѣхъ, чрезъ пожертвуване Своя животъ.“ („Патриарси и пророци“, стр. 66).

3. Каква бѣ целта на спасителния планъ, тѣй както бѣ описанъ на нашитѣ първи родители? Йоанъ 12:31, 32.

Умирането на Христа за спасението на човѣка не само че би направило небето достъпно за човѣцитѣ, но предъ цѣлата вселена би оправдало постѣпкитѣ на Бога и Неговия синъ спрямо бунта на Сатана. То би установило вѣчността на Божия законъ и би изявило естеството и последицитѣ на грѣха.“ („Патриарси и пророци“, стр. 19).

4. Каква система на поклонение бѣ наредена отъ Бога, чрезъ която да изразяватъ човѣцитѣ своето приемане на спасителния планъ, който Богъ въ милостта си има предлагаше? Лев. 1:2—4.

„Жертвеният приношение бѣха отредени отъ Бога, да напомнятъ винаги на човѣка за неговия грѣхъ, и да бждатъ за него едно наказателно признание на грѣха и изповѣдание на вѣрата му въ обещания Изкупитель. Тѣ бѣха заповѣдани съ цель да втѣлпятъ въ умоветъ на падналиятъ човѣци важната истина, че грѣхътъ е причинителя на смъртта. За Адама, принасянето на първата жертва бѣ една много болезнена церемония. Неговата ржка трѣбваше да се вдине, за да отнеме животъ, който само Богъ можеше да даде. . . Като закла невинната жертва, той потрепера при мисълта, че неговиятъ грѣхъ трѣбва да пролѣе кръвта на непорочния Божий Агнецъ “ („Патриарси и пророци“, стр. 18).

Загрижеността на Авела за брата си

5. Какъ подражаваха Каинъ и Авелъ религиозния примѣръ на своитѣ родители? Битие 4:3, 4, първа частъ.

Предъ вратитѣ на Едемъ бѣха построени олтари и върху всѣки единъ отъ тѣхъ се поставяше по една жетрва. Младитѣ мжже „знаеха, че чрезъ тѣзи приношения трѣбва да изразяватъ своята вѣра въ Спасителя, когото приношенията символизираха, както и да признаватъ пълната си зависимостъ отъ Него за прощение; тѣ знаеха още, че като се съобразяватъ така съ божествения планъ за тѣхното изкупление, показватъ своето послушание къмъ Божията воля. Безъ проливане на кръвъ не можеше да стане изкупване на грѣхъ, затуй трѣбваше да показватъ, че вѣрватъ въ Христовата кръвъ, като обещаното умилоствение, чрезъ принасяне въ жертва първороднитѣ отъ стадото.“ („Патриарси и пророци“, стр. 20).

Дали Каинъ и Авелъ сж принасяли приношения преди това, не знаемъ; но както Адамъ и Ева бѣха изпитани въ градината, така сега и тѣхнитѣ синове бѣха подложени на изпитъ, за да покажатъ, дали ще отдаватъ строго послушание на Бога. Каинъ стоеше на опасна почва, защото „той подхранваше чувства на негодувание и роптаеше противъ Бога поради проклятието, което бѣ произнесено надъ змята и надъ човѣшката раса заради Адамовия грѣхъ, . . . както и съмнение въ божествената правда и авторитетъ.“ Авелъ „виждаше правда и милость въ постѣпкитѣ на Съзателя къмъ падналата раса, и съ благодарностъ прие надеждата за изкуплението “ (Пакъ тамъ, стр. 20).

Когато Авелъ видѣ, че на Каиновото приношение липсва необходимиятъ елементъ, за да бжде то благоугодна жертва за грѣхъ, той „молѣше брата си, да се приближи до Бога, по описания отъ Него

начинъ, но неговитѣ молби само затвърдиха Каина въ неговото решение да следва собствената си воля. Като по възрастенъ, той чувствуваше, че не може да бжде съветванъ отъ брата си, и презрѣ неговия съветъ... Той се яви съ собственитѣ си достойнства." (Пакъ тамъ, стр. 20).

6. Кое нѣщо раздразни Каина? Бит. 4:4 посл. часть, 5.

Огнь падна отъ небето и погълна жертвата на Авела; но на Каиновия олтаръ не се яви никакъвъ знакъ за да се разбере, че жертвата му е приета. Защо? „Съ вѣра Авелъ принесе Богу жертва по-добра отъ Каиновата“, по добра, понеже бѣ принесена споредъ нареждането на Бога, символизираща смъртта на Христа за изкуплението на човѣчеството. „Авелъ избра вѣрата и послушанието, а Каинъ — невѣрието и непокорството.“

„Приемането на жертвата зависи отъ приемането на приноси тела на сжщата. Богъ почете Авела и неговото приношение — първомъ човѣка, и после неговата жертва.“ — Маркусъ Додсъ.

Непокорниятъ духъ на Каина

7. Какъ забеляза Богъ негодуванието на Каина? Ст. 6, 7.

8. Какво направи Каинъ, даже и следъ като Господъ говори съ него за неговото бунтовническо поведение? Ст. 8.

„Вмѣсто да признае грѣха си, Каинъ продължаваше да се оплаква отъ несправедливостта на Бога, и да подхранва завистъ и омраза къмъ Авела. Той укоряваше сърдито брата си, и се опитваше да го накара да се усъмни въ добритѣ намѣрения на Бога къмъ тѣхъ. Смирено, но безстрашно и твърдо, Авелъ защищаваше правдата и добротата на Бога. Той посочи на Каина грѣшката му и се стараше да го убеди, че вината бѣ у самия него... Разумътъ и съвѣстта му казваха, че Авелъ е правъ, но той се бѣ разгнѣвилъ задето този, който дотогава имаше обичай да се вслушва въ неговитѣ съвети, сега не се съгласяваше съ него и, следователно не му съчувствуваше въ неговия бунтъ. Въ яростта на своята страсть, той уби брата си.“ „Патриархи и пророци“, стр. 21).

9. Какъвъ грубъ отговоръ даде Каинъ на Господа, когато Той го попита за Авела? Ст. 9.

„Каинъ бѣ отишелъ толкова далечъ въ грѣха, щото бѣ изгу-

билъ всѣко чувство за постоянното присѣствие на Бога, както и за Неговото величие и всезнание.“

„Кръвта на брата ти вика къмъ Мене“

10. Какви обвинителни думи каза Господъ на Каина?
Стихъ 10.

„И нашиятъ братъ е сжщо убитъ... Но Тоя, когото ние убихме, бѣ възкресенъ отъ Бога, за да даде покаяние и изкупление отъ грѣхъ, и Той ни увѣрява, че Неговата кръвъ очисти отъ всѣки грѣхъ. Следователно, Богъ задава на всѣкиго следния въпросъ: „Кжде е братъ ти?“ Той го отправя къмъ всѣкиго, който живѣе съ опетнена отъ грѣхъ съвѣстъ; къмъ всѣкиго, който се измжчва отъ угризения на съвѣстѣта и върви съ наведена и посрамена глава; на всѣкиго, чийто цѣлъ животъ е огорчаванъ отъ съзнанието, че не всичко е въ редъ между Бога и него; и на всѣкиго, който макаръ и да търси да се помири съ Бога, е смутенъ, разтревоженъ и униль — на всички тия Господъ казва: „Кжде е братъ ти?“, като съ това ни напомня за изкуплението отъ грѣхъ, което е направено, и за надеждата къмъ Бога която имаме благодарение на кръвта на Неговия Синъ.“ — Маркусъ Додсъ.

11. Какъ биде наказанъ Каинъ за лошото си поведение?
Ст. 11, 12.

12. Какъ се оплака Каинъ отъ тази присжда? Ст. 13, 14.

13. Какъ тури Каинъ край на своето прение съ Бога?
Стихъ 16.

„Каинъ излѣзе отъ лицето Господне“ — не би могло да се изрекатъ по-печални думи за самия него, както и за потомството му. Нека се стараемъ винаги да „пребждаме подъ сѣнката на Всемогжщия.“ Псал 91:1.

14. Какъвъ различенъ докладъ ни е предаденъ за Авела?
Евр. 11:4.

„Още говори.“ Хиляди години сж изминали откакто се извърши първото убийство близу до вратитѣ на Едемъ, но праведниятъ животъ на Авела все още ни говори, да вървимъ по правия и тѣсенъ пѣтъ който води къмъ вѣчния животъ, като отдаваме пълно послушание на Божиитѣ заповѣди.

Приятелство

Златенъ стихъ: „Вие сте ми приятели, ако правите все що съмъ ви заповѣдалъ.“ Иоанъ 15:14.

Основа на приятелството

1. Коя е основата на истинското приятелство? Прит. 17:17, първа часть: 1 Царе 18:1.

2. Кое нѣщо е недостойна основа за приятелство? Каква преценка може такава приятелство да даде на други, които сж, може би, много по-достойни за нашето приятелство? Прит. 19:4.

3. Какво влияние трѣбва приятелитѣ да иматъ единъ надъ другъ? Прит. 27:17.

4. Отъ каква полза трѣбва да е единъ приятелъ? Ст. 6, 9; Екл. 4:9, 10.

Когато бѣше въ мрачната килия на римския затворъ, апостолъ Павелъ дълбоко ценѣше дружбата на приятелитѣ, и много силно чувствуваше загубата на нѣкои, които бѣха отстѣпили отъ истината. Лука и Онисифоръ бѣха вѣрни приятели. Пишейки на Тимотея, Павелъ изказа едно красиво благопожелание на Онисифора за неговото приятелство. Вижъ II Тим. 1:16—18. И Прискила и Акила сжщо бѣха добри приятели на апостола. Рим. 16:4.

5. Въ какво трѣбва да подражаваме псалмиста? Какво докарватъ на човѣка лошитѣ приятели? Псал. 119:63; Прит. 13:20.

„Христовитѣ последователи трѣбва да се отдѣлятъ отъ грѣшниците и да общуватъ съ тѣхъ само когато се удаде случай, да имъ сторятъ нѣкое добро. Ние никога не можемъ да прекалимъ въ отбѣгване обществото на ония, които биха ни повлияли да се отклонимъ отъ Бога. Докато се молимъ „не ни води въ изкушение“, ние трѣбва и да избѣгваме изкушението, доколкото това ни е възможно.“ („Патриарси и пророци“, англ., стр. 459).

Постоянство и непостоянство въ приятелството

6. Какво съветва Соломонъ относно постоянство въ приятелството? Прит. 27:10, първа часть.

7. Цитирай библейски примѣри на постоянство въ приятелството. IV Царе 2:2, 4, 6; Рутъ 1:16.

8. Какво се казва за приятелството на Исуса? Иоанъ 13:1 Прит. 18:24, посл. часть.

„Както бѣхъ съ Мойсея, така ще бѣда и съ тебе; нѣма да те оставя, нито да те напусна.“ Ис. Нав. 1:5. „Не ще бѣдешъ забравенъ отъ Мене.“ Исаия 44:21, последна часть. „И до старостъта ви азъ съмъ съжиятъ; и до седина азъ ще ви нося.“ Исаия 46:4.

„Блажениятъ Спасителъ стои край мнозина, чийто очи сж така заслепени отъ сълзи, че не могатъ да го видятъ. Той копнѣе да ни стисне ржцетъ, да ни накара да погледнемъ на Него съ проста вѣра, позволявайки му да ни води. Сърдцето Му е отворено за нашитѣ скърби, мжки и изпитания. Той ни е възлюбилъ съ вѣчна любовъ и съ милость ни е заобиколил.“ („Планината на блаженствата“, стр. 26).

9. Какви печални примѣри на непостоянство въ приятелството сж записани? Марко 14:50; II Тим. 4:16; Псал. 142:4.

Исусъ предсказва, че приятелитѣ Му ще го напуснатъ въ часть на голѣма нужда, когато каза: частьтъ идва, а и е дошелъ, въ който ще се разпрѣснете, всѣки при своитѣ си, и ще Ме оставите самъ; и все пакъ азъ не съмъ самъ, защото Отецъ е съ Менъ.“ Човѣшкото сърдце копнѣе за съчувствие при страдание. Тоя копнежъ Христосъ чувствуваше до дѣното на душата си. Но въ това време ученицитѣ спѣха, и по-късно тѣ всички Го напуснаха и избѣгаха, — думи, които изгарятъ сърдцето отъ срамъ и скръбъ!

„Нѣма кой да попита за състоянието на душата ми.“ Всѣки такъвъ горчивъ вѣкъ, изтръгнатъ изъ устата на нѣкоя нещастна или изоставена душа означава, че нѣкой не се е проявилъ като истински приятелъ. За да се интересува нѣкой за душата на друго, трѣбва да съзнава нейната стойность, защото ние проявяваме интересъ къмъ нѣкой обектъ съразмѣрно преценката, която му даваме, ние трѣбва да чувствуваме опасноститѣ, на които той е изложенъ. Когато схващаме любовта на Спасителя къмъ всѣкиго едного отъ насъ, както и многобройнитѣ изкушения, които заобикалятъ всѣка човѣшка душа, безсъмнено, нашата ревность и загриженость за спасението на нами-

рашитъ се около насъ души не би трѣбвало да търпятъ никаква небрежностъ отъ наша страна, — небрежностъ, която е жестока, неблагодарна и престъпна.

10. Коя е една отъ причинитѣ на непостоянство въ приятелството съ Христа? Какво показва приятелството съ свѣта? II Тим. 4; 10; Яковъ 4:4.

„И днесъ, Богъ изисква отъ народа Си, да се отличава отъ свѣта въ обичаи, навици и принципи дотолкова, доколкото изискваше това и отъ древния Израиль. Ако Неговитѣ чада следватъ вѣрно ученията на Словото, това различие ще съществува; другояче не може да бжде.“ („Патриарси и пророци“, англ., стр. 458.)

Приятелството на Исуса

11. Кой счита Исусъ за приятели? Иоанъ 15:14.

12. Кой е единъ отъ начинитѣ, по който Исусъ изразява Своего приятелство къмъ приятелитѣ си? Ст. 15.

13. Кое отнасяне съ приятелитѣ Му не одобрява Богъ? Числа 12:8.

„Господъ говорѣше съ Мойсея лице съ лице, както говори човѣкъ съ приятеля си.“ Йѣх 33:11. Господъ считаше Мойсея за нѣщо повече отъ пророкъ, защото на пророцитѣ Той се явяваше въ видѣния и на сънъ, но съ Мойсея Той говорѣше лице съ лице. Затова, Той ревнуваше за Мойсея. Той избличи Арона и Мариамъ задето не се убояха да говорятъ противъ Мойсея, поради неговитѣ отношения съ Бога, и наказа Мариамъ така, че тя стана прокажена. „Макаръ да не бѣ позволено проказата на Мариамъ да опетни първосвещеника, все пакъ тая проказа се виждаше ясно върху неговата душа.“ Аронъ изповѣда, че сж постѣпили глупаво, и замоли Мойсея, да помоли Бога за оздравяването на Мариамъ. Господъ премахна проказата отъ нея, обаче нареди тя да бжде изолирана отъ стана за седемъ дни, защото бѣ говорила противъ Неговия приятел, Мойсея. Вижъ Числа 12.

„Нашитѣ проповѣдници, които сж на отговорни постове, сж мже, които Богъ е приелъ... Нека всѣки се пази, да не хвърли и най-малко петно върху тѣхъ. Недейте говори съ презрение за никого, защото той може би да е великъ въ очитѣ на Господа.“ („Свидетелства“, т. 4, стр. 608.)

14. Какъ изрази Исусъ най-силно Своята любовъ къмъ насъ? Рим. 5:8.

15. Какво изискватъ благословенията на истинското приятелство отъ тоя, който ги получава? Мат. 26:6—10.

Повишавайки гласа Си надъ ропота на осъждението, Исусъ каза за Мария: „Тя ми направи добро дѣло“... Благовонниятъ даръ, който Мария възнамѣряваше да излѣе върху мъртвото тѣло на Спасителя, тя го излѣ върху Неговото живо тѣло. При погребението, неговата сладка миризма би пропила само гроба, но сега тя зарадва сърдцето Му съ увѣрението за нейната вѣра и любовъ... Когато навлѣзе въ мрака на Своего голѣмо изпитание, Той носѣше съ себе си и спомена за това дѣло.“ („Желанието на вѣковете“, стр. 560).

„Йосифъ отъ Ариматея и Никодимъ не отдадоха на Исуса своята любовъ докато Той бѣ живъ. Съ горчиви сълзи, тѣ донесоха своитѣ скъпи мира за Неговото студено, безчувствено тѣло.“ — (Пакъ тамъ). Блажени сж ония, които никога не сж закъснѣли да изразятъ на нѣкой приятель своята благодарностъ и любовъ, които сж хранѣли въ сърдцето си.

11 урокъ — 13 септемврий 1941 г.

Залѣзъ спѣнце 6'33 часа сл. обѣдъ

Вѣрно приятелство

Златенъ стихъ: „Приятель обича всѣкога, и братъ се ражда за нужно време.“ Прит. 17:17.

Йонатанъ и Давидъ

1. Кога срещна Йонатанъ, Сауловиятъ синъ, за пръвъ пътъ Давида? Какъвъ бѣ резултатътъ отъ тази среща? I Царе 17:57; 18:1.

Опитността на Давида пробуди изведнѣжъ симпатия между него и Йонатана, защото Йонатанъ, по Божие вдѣхновение, и почти самъ, атакува и порази единъ гарнизонъ на филистимцитѣ. И той, като Давида, бѣ мжжъ на героична вѣра и неустрашимъ куражъ. Съ увѣреностъ той можеше да каже: „Нищо не възбранява Господа да спаси съ мнозина, или съ малцина.“ I Царе 14:6.

2. Чрезъ кое дѣло се опита Йонатанъ да затвърди тѣхното приятелство? І Царе 18:4.

Тази постъпка на Йонатана бѣ великодушна. Народътъ го смѣташе за герой, и единъ себелюбивъ човѣкъ, не би пожелалъ да свърже приятелство съ такъвъ прочутъ човѣкъ, какъвто бѣ Давидъ следъ своя подвигъ, да не би да изгуби своята популярностъ. Този заветъ на искрено приятелство не бѣ нарушенъ никога. Йонатанъ бѣ винаги вѣренъ на Давида, въпрѣки омразата на баща си.

3. Следъ убиването на Голията, кжде живѣ Давидъ известно време? Какъ се обхождаше Давидъ докато бѣ въ двореца? І Царе 18:2, 5.

4. Въпрѣки доброто поведение на Давида, какви чувства завладѣха царя? Ст. 7, 8, 12.

„Амбицията на Саула бѣ да заема първо мѣсто въ уважението на хората, и когато тази хвалебна пѣсенъ се пѣеше, едно силно убеждение се загнѣзди въ ума на царя, че Давидъ ще спечели сърдцата на народа и ще царува вмѣсто него. . . Саулъ допусна въ сърдцето си духа на завистъта, отъ който душата му бѣ отровна. . . Завистъта е зародишъ на гордостъта, и ако се подхранва въ сърдцето, тя ще докара омраза, а после отмъщение и убийство.“ („Патриарси и пророци“, стр. 289, 260).

И Йонатанъ имаше причини да се бои отъ Давида, понеже той бѣ законниятъ наследникъ на престола; но по отношение на него не е записана никаква ревностъ или завистъ, а само искрена любовъ и истинско великодушие. Това искрено и осветено приятелство бѣ за Давида една сладка земна утеха при неговитѣ трудности и грижи.

5. На какво тежко изпитание бѣ подложенъ Йонатанъ? Какво направи той? І Царе 19:1, 2.

6. Какъ продължи Йонатанъ да покровителствува каузата на Давида? Съ какъвъ резултатъ? Ст. 4—7.

Задачата на Йонатана не бѣ лесна — да бжде вѣренъ на своя царъ и баща, а едновременно и на завета си съ Давида. Като миротворецъ, той рискува живота си за приятеля си. Това е истинско приятелство. І Царе 20:30—33.

7. Опиши раздѣлата на двамата приятели, следъ като Йонатанъ съобщи на Давида за решението на баща му да му стори зло. І Царе 20:41, 42.

„Това, разбира се, не бѣ просто едно човѣшко приятелство. Ние изпускаме изпредъ очи неговото великолепие, ако не виждаме, че този храмъ на любовъ стои върху една твърда основа на вѣра . . Още въ начало става ясно, че Йонатанъ е вѣрвалъ, че Божията ржка е върху Давида, и отъ сърдце и съ голѣма готовность се е старалъ да доведе Давида до целта, за която бѣ предназначенъ.“ („Проповѣди върху старозаветни герои“, стр. 213.)

Йонатанъ бѣ толкова напълно предаденъ на Божията воля, щото безъ всѣкаква горчевина можеше да каже за Давида това което Иоанъ Кръстителъ каза за Христа: „Той трѣбва да расте, а азъ да се смялявамъ.“ Иоанъ 3; 30.

Стойността на истинското приятелство

8. Когато Саулъ търсѣше Давида, за да го убие, каква приятна изненада изпита Давидъ? Какъв бѣ резултатътъ отъ това срѣднощно посещение? І Царе 23: 15, 16.

Йонатанъ „укрепи ржката му въ Бога. . .“ Има приятелства, които не вършатъ това. Напротивъ, тѣ разслабватъ ржката на другия въ Бога. . . Испитътъ на най-висшето приятелство е, дали то укрепва или не, ржката ни въ Бога. Ако приятелътъ изтрѣгва ржката ви отъ Божията, тогава, колкото и да е болезнено, колкото и да ви се струва, като че плътта ви се кжса, отхвърлете и напуснете това приятелство.

„Чия ржка укрепявате въ Бога? За кого знаете, че се намира тази нощъ, този день, въ гората Зифъ, вплетенъ въ скръбъ, дългъ, затруднение, престѣпление, или грѣхъ? Вашето писмо, вашитѣ думи, вашето посещение, вашата молитва, могатъ да бждатъ за него като онова срѣднощно посещение на Йонатана при Давида въ гората Зифъ. . . Всичко, което Йонатанъ бѣ и извърши, е символъ и представа за Приятеля на грѣшниците. Йонатанъ направи заветъ съ Давида, и го запечата съ своята дреха, съ своя мечъ и съ своя лжкъ. Христосъ идва да направи заветъ съ васъ, изгубенъ грѣшникъ, и го запечатва съ Своята кръвъ. Йонатанъ се съблѣче заради Давида. И Христосъ се съблѣче заради васъ. Той бѣ богатъ, но заради васъ стана беденъ; Той имаше престолъ на небето, но заради васъ увисна на проклетия кръстъ Йонатанъ даде на Давида своята дреха. И Христосъ ви дава Своята дреха, дрехата на Своего опрощение, дрехата на Своего оправдание, и дрехата, която е избѣлена въ Неговата скжпоценна кръвъ. Когато сте изгубени, одраскани и наранени въ примкитѣ на грѣха,

болката, срама, или скръбта. Той идва посрѣднощъ, за да укрепи ржката ви въ Бога. Той казва; „Вѣрвайте въ Бога, и въ Мене вѣрвайте“ Този Приятелъ на грѣшниците и вашъ приятелъ ли е? — С. И. Макартни.

9. Въ кой псаломъ изразява Давидъ своя подновенъ куражъ въ Господа, следъ посещенияето на Йонатана? Псал. 11:1—5.

10. Какъ намѣри Йонатанъ своята смъртъ? I Царе 31:2.

Йонатанъ страдаше отъ твърдоглавството на баща си. Докато Саулъ търсѣше Давидовия животъ, той бѣ занемарилъ защитата на своята страна, и филистимците, използвайки това положение, обявиха война на Израила.

Давидовиятъ благороденъ характеръ

11. Когато Давидъ се научи за смъртта на Саула и Йонатана, какъ оплака той своя приятелъ? II Царе 1:25, 26.

„Би трѣбвало да плача даже и надъ гроба на врага си. Ако той е умрѣлъ съ омразата си, толкова повече би трѣбвало да тъжа за него.“ Еймъсъ Р. Уелсъ.

12. Като *се възкачи на престола, какъ помена Давидъ своя заветъ на приятелство съ Йонатана? II Царе 9:1—7.

12 урокъ — 20 септемврий, 1941 г

Залѣзъ слънце 6 20 часа сл. обѣдъ

Езикътъ — истина и лъна

Златенъ стихъ: „Доде още нѣма дума на езика ми, ето, Господи, Ти знаешъ всичко.“ Псал. 139:4.

Силата на езика

1. Каква сила се крие въ езика? Кжде лежи разликата въ последствията на неговитѣ прояви? Прит. 18:21 първа часть; 13:3.

„Сърдцето на мъдрия вразумява устата му“ (Прит. 16:23); „Сърдцето на праведния преговаря да отговаря, а устата на нечестивият изригва зло“ (Прит. 15:28). „Койго пази устата си и езика си, пази душата си отъ утѣснения“ (Прит. 21:23), — не само своята душа, но и тази на другитѣ. Благословенията на обуздания езикъ сж много и водятъ къмъ животъ, докато злинитѣ, които произлизатъ отъ необуздания езикъ сж легионъ и водятъ къмъ смъртъ.“ М. Хаскелъ.

2. Какво казва апостолъ Яковъ за необуздания езикъ? Яковъ 3:6—8; 1:26.

Този непокоренъ членъ може да бжде подчиненъ на Божията воля, чрезъ подновяващата и обуздаваща сила на Христа. Искрениятъ сърдеченъ апелъ: „Думитѣ на устата ми и преговарянето на сърдцето ми, да бждатъ угодни предъ Тебе, Господи, крепосте моя и избавителю мой“ (Псал. 19:14), ще бжде взетъ подъ внимание.

Право казва Яковъ, че по плода на устата имъ ще ги познаете, защото „никакво злословене, никакъвъ лекъ разговоръ, никакво нервно роптане или нечисти намѣквания, не ще излизатъ отъ устата на оня, който следва Христа.“ („Христови притчи“, стр. 337).

3. Кое сравнение показва стойността на прилично изговорената дума, плодъ на управлявания отъ Духа езикъ? Прит. 25:11.

4. Какви добри резултати следватъ отъ такива думи? Прит. 15:1; 16:24.

„Всѣки християнинъ е призванъ да запознае другитѣ съ неизмѣримитѣ богатства на Христа, затова, той трѣбва да се усъвършенствува въ своя говоръ . . . Трѣбва да навикнемъ да говоримъ съ приятенъ тонъ, да употребяваме чистъ и правиленъ говоръ, и думи, които сж любезни и учтиви. Сладкитѣ, любезни думи сж като роса и нѣженъ дъждецъ за душата.“ („Христови притчи“, стр. 336).

„Дѣлгъ се налага на родителитѣ да научатъ децата си да усвоятъ приличенъ говоръ. Най-доброто училище за това възпитание е самиятъ домъ. Още отъ най-ранни години, децата трѣбва да бждатъ научени да говорятъ учтиво и любезно на родителитѣ си, както и единъ на другъ. Трѣбва да имъ се втълпи, че отъ усгата имъ трѣбва да излизатъ само кротки, истинни и чисти думи. Но за това е нужно и самитѣ родители да бждатъ всѣкидневни ученици въ Христовото училище, защото, когато наставленията имъ бждатъ придружени и отъ тѣхния примѣръ въ живота, децата имъ ще се научатъ да употребя-

вать „здравия говоръ, който не може да бжде осъденъ,“ Тази е една отъ тѣхнитѣ най-големѣ и най-отговорни длѣжности.“ („Христови притчи“, стр. 337, 338)

5. Какви недобри резултати могатъ да последватъ отъ нелюбезния и лъжливъ езикъ? Прит. 16:28: 11:9, първа частъ.

6. Какво ни съветва апостолъ Павелъ относно думитѣ ни? Ефес. 4:29.

„Гнило слово не означава само неприлични думи; но и всѣки изразъ, който е противенъ на светитѣ принципи и на чистата и неосквернена истина. То включва и нечисти намеци и прикрититѣ внушения и подстрекателства. Ако не се отстранятъ незабавно, тѣзи водятъ къмъ голѣми грѣхове.

„На всѣко семейство, както и на всѣки отдѣленъ християнинъ, се налага дългъ да затвори пѣтя къмъ лошия езикъ. Когато сме въ компанията на такива, които се наслаждаватъ на глупавъ разговоръ, наша длѣжностъ е, да промѣнимъ, ако е възможно, предмета на разговора. Съ помощта на Божията благодатъ, ние можемъ тихо и внимателно да заговоримъ за нѣщо, или да засегнемъ нѣкой въпросъ, който би далъ на разговора съвсемъ друга насока.“ („Христови притчи“, стр. 337).

Лъженето е мерзостъ

7. Какъ гледа Господъ на ония, които не говорятъ истината? Прит. 12:22.

„Истината е отъ Бога, а лъжата, въ всѣка една отъ нейнитѣ многобройни форми, е отъ Сатана; и всѣки, който се оклонява, по какъвто и да е начинъ, отъ правия пѣтъ на истината, се поставя подъ властта на нечестивия.“ („Планината на блаженствата“, стр. 104, 105.)

„Който изговаря неистини, продава душата си много евтино. Може да изглежда, че неговитѣ лъжи му послужватъ въ време на нужда; той може би по този начинъ има успѣхъ въ професията си, какъвто не би могълъ да има, ако би постѣпвалъ честно; но такъвъ човѣкъ въ края стига до тамъ, че не може да вѣрва на никого. Бидейки самиятъ той лъжецъ, той нѣма довѣрие въ думитѣ на другитѣ.“ („Дѣлата на апостолитѣ“, стр. 76).

8. Каква ще е крайната сѣдба на лъжцитѣ? Откров. 21:8; 22:15.

„Цѣлостѣта на правитѣ ще ги ржководи, а развраиностѣта на покваренитѣ ще ги погуби.“ Прит. 11:3.

9. Каква награда се дава на истиннитѣ? Исая 33:15, 16.

10. Предвидѣ Божието сериозно неудобрение на лѣжата, какво трѣбва да е становището на праведнитѣ къмъ този несветѣ навикъ? Псал. 119:163; Прит. 13:5, първа частѣ.

Добро употрѣбление на езика

11. Какво показва често въздържаниятѣ езикъ? Прит. 17:27, първа частѣ.

12. Каква опасностѣ лежи въ многото говорене? Прит. 10:19.

13. Кое увещание, ако се приеме, ще допринесе много нѣщо за правилното направление на езика? Ефес. 4:31, 32; Филип. 4:8

14. Върху кои теми може да се води здравъ, благотворенъ разговоръ? Псал. 145:10—12; Мал. 3:16, 17.

„Нека помнимъ винаги нѣжнитѣ милости, които Богъ е проявилъ къмъ насъ, — сълзитѣ, които той е обърсалъ, болкитѣ, които е облекчилъ, тревогитѣ, които е премахналъ, страховетѣ, които е прогонилъ, нуждитѣ, които е снабдилъ, благословенията, които ни е далъ, за да се укрепимъ срещу всичко, което ни предстои презъ останалия пжѣ на нашето пришествуване.“ („Пжтѣтъ къмъ Христа“, англ. стр. 131).

15. Имайки предвидѣ, че Господъ знае всѣка наша дума, кое Давидово решение трѣбва да вземемъ и ние? Псал. 39:1.

16. За да постигнемъ тоя идеалъ, на чия помощѣ можемъ да разчитаме? Исая 50:4.

„Писанията казватъ за Христа, че въ устата Му била излѣта благодатъ, за да „знае какъ да изговаря думи на време на уморения“ И на насъ Господъ казва; „Говоренето ви да бжде винаги съ благодатъ.“ („Христови притчи“, стр. 336)

Примѣри за правиленъ и неправиленъ начинъ на живѣне

Златенъ стихъ: „Азъ се подвизахъ съ добъръ подвигъ, нѣтя свършихъ, вѣрата упазихъ; отъ сега ми остава вънецѣтъ на правдата, който Господь, праведниятъ Сдия, ще ми въздаде въ онзи день; и не само на мене, но и на всички, които сж възлюбил Неговото явление.“ II Тим. 4:7, 8.

Първиятъ мисионеръ

1. Кой бѣ първиятъ чуждестраненъ мисионеръ, доколкото ни открива това Писанието? Бит. 12:1.

За да можеше Богъ да подготви Авраама за великото дѣло, като пазителъ на светитѣ откровения, той „трѣбваше да се отдѣли отъ обществото на своя раненъ животъ. Влиянието на роднини и приятели би попрѣчило на възпитанието, което Господь желае да даде на своя рабъ. . . Не бѣ малкъ изпитътъ, на който Авраамъ се подлагаше така, и жертвата, която се искаше отъ него, сжщо не бѣ малка. Силни врѣзки го свързваха съ отечеството му, съ роднинитѣ му и съ дома му. Той, обаче, не се поколеба да послуша зова. Той не зададе никакъвъ въпросъ относно обещаната земя, — дали почвата е плодородна и климатътъ здравословенъ; дали мѣстността е красива и благоприятна за събиране на богатство. Господь бѣ говорилъ, и Неговиятъ рабъ трѣбваше да послуша.“ („Патриарси и пророци“, стр. 126).

2. Какъ бѣ изпитана вѣрата на Авраама въ новата земя, въ която Господь го бѣ завелъ? Бит. 12:10.

„Той не напусна Ханаанъ въ голѣмата си нужда, нито се завърна въ халдейската страна, отъ която бѣ дошелъ и кждето нѣмаше оскѣдностъ отъ хлѣбъ, а си потърси временно прибѣжище въ страна, най-близка до обещаната земя, съ намѣрение, да се завърне, не следъ дълго време, тамъ, кждето го бѣ установилъ Богъ.“

„Въ провидението Си, Господь подложи Авраама на този изпитъ, за да го научи на упование, търпение и вѣра, — уроци, които щѣха да бждатъ записани за благо на всички, които по-късно биха изпаднали въ трудности“. („Патриарси и пророци“, англ., стр. 129).

3. Въпреки голѣмото желание на Авраама да е напълно послушенъ на Бога, каква слабостъ въ характера му се откри отъ единъ неоснователенъ страхъ? Ст. 11—12.

„Като прикри факта, че Сара му е жена, той прояви недовѣрие въ Божията грижа, липса на онази възвишена вѣра и на оная смѣлостъ, които тъй често проявяваше въ живота си. Сара бѣ „красна на гледъ“, и той не се съмняваше, че мургавитѣ египтяни ще пожелаятъ красивата чужденка, и че за да я придобиятъ, не ще се поколебаятъ да убиятъ нейния мъжъ. Той разсърждаваше, че не се провинява въ лъжа, като представя Сара за своя сестра, защото тя бѣ дъщеря на баща му, но не и на майка му. Все пакъ, обаче, това прикриване на истинскитѣ отношения между тяхъ бѣ лъжа. Никакво отклонение отъ строгата честностъ не може да бжде одобрено отъ Бога“. („Патриарси и пророци“, англ., стр. 130).

Когато египетскиятъ царъ се научи, чрезъ своитѣ князе, за красотата на Сара, той нареди, тя да бжде доведена въ двореца, съ намѣрението да я направи своя жена; но Господь запази Сара, като изпрати съдби на царския домъ. Когато царятъ се научи, че Сара е жена на Авраама, той му я върна, обаче, упрѣкна Авраама, задето не му е казалъ, какви сж отношенията му къмъ Сара, и го помоли да напусне Египетъ. Маркусъ Додсъ, авторъ на коментара върху Битие, въ „Тълкувателъ на Библията“ казва, че по онова време „отъ всички добродетели, египтянитѣ отдавали най-голѣма важностъ на истината, и лъжата билъ пророка, отъ който тѣ най-много се отвращавали“.

И тамъ, Богъ би се претекълъ на помощъ на Авраама въ отговоръ на една молитва съ вѣра отъ негова страна, и Авраамото име би останало неопетнено отъ лъжа.

Неистинността докарва отплата

4 Когато Давидъ бѣгаше отъ царъ Саула, каква неистина каза той на Ахимелеха, свещеника на Нобъ, за да получи хлѣбъ? Какво нещастие последва? I Царе 21:2; 22:9—16, 18.

„Давидъ не знаеше кжде другаде да избѣга, за да намѣри прибѣжище, освенъ при Божия служителъ. Свещеникътъ го изгледа съ очудване, като го видѣ да идва бързо, и повидимому самъ, съ лице, изразяващо загриженостъ и скръбъ. Той го попита за причината на неговото идване. Давидъ бѣ въ постояненъ страхъ, да не бжде откритъ, и въ голѣмата си нужда прибѣгна до лъжа. Той каза на све-

щеника, че е изпратенъ отъ царя по една тайна работа, която налагаше да се действува бързо. Тукъ той прояви липса на вѣра въ Бога, и неговиятъ грѣхъ причини смъртъта на първосвещеника. Ако фактитѣ бѣха изложени ясно, Ахимелехъ би знаелъ какво да направи, за да запази живота му. Богъ желае народа му да се отличава съ истинностъ, даже и въ най-голяма опасностъ.“ („Патриарси и пророци“, англ., стр. 656.)

Макаръ че Давидъ можа да убие Голиата и едно филистимско войнство, неговото прибѣгване до лъжа въ време на лична опасностъ причини смъртъта на неговия благодетель, Ахимелеха, както и на много отъ неговитѣ помощници, и върху името му хвърли петно, което личи и следъ преминаването на хиляди години. Лъжитѣ сж винаги не-нужди. Тѣ ограничаватъ Божията сила и откриватъ липса на истинска вѣра въ Господнята дѣсница. Всѣко лъжение е страхливостъ, и само истината е безстрашна.

5. Какво лъжливо извинение даде Саулъ, израилевиятъ царь, на Самуила, задето принесе жертва, вмѣсто да чака да бжде приложено божественото нареждане? І Царе 13: 11, 12.

Всички извинения за непослушание спрямо изричнитѣ Божии заповѣди сж лъжливи изявления, и когато се правятъ искрено, тѣ сж резултатъ на самоизмама.

6. Какво отклонение отъ Божията заповѣдь направи Саулъ въ войната противъ Амалика? І Царе 15: 3, 8, 9.

7. Въпрѣки, че не изпълни особенитѣ Божии нареждания, съ какви думи поздрави Саулъ Самуила? Ст. 13.

8. Какъ открива отговорътъ на царя, къмъ запитването на Самуила въ отговоръ на Сауловото поздравление (ст. 14) че думитѣ му сж приплетени съ лъжа? Съ какви послѣдствия? Стихове 15, 22, 23.

„Историята на първия царь на Израила представя единъ жалкъ примѣръ на силитѣ на лошитѣ навици, образувани въ ранни години. Въ младостта си Саулъ не обичаше Бога и не се боеше отъ Него; и този буенъ духъ, възпитанъ въ неподчинение още отъ рано, бѣ винаги готовъ да възстава противъ божествения авторитетъ.“ „Патриарси и пророци“, англ., стр. 622. Този непокоренъ духъ го правеше достъпенъ за влиянието на башата на лъжата, къмъ която той често прибѣгваше, и въ края изгуби за себе си и за потомството си царството на Израила.

9. Какъв урок бѣ даденъ, на първата християнска църква върху необходимостта, да се постъпва абсолютно честно въ всѣко нѣщо? Деян 5:1—11.

„Библията не излага никоя истина тъй ясно, както опасността и отъ най-малкото отклонение отъ правото, — опасностъ, която засѣга не само тоя, който извършва злото, но и всички, до които се простира неговото влияние. . . . Затова Богъ ни е далъ толкова много примѣри, които показватъ какви сж резултатитѣ дори и отъ едно единствено неправедно дѣло. Започвайки съ тѣжната история на онзи единственъ грѣхъ, който „докара смъртъ на цѣлия свѣтъ, заедно съ всичкото ни окаянство и загубата на Едемъ“, до случая съ онзи, който за трисесетъ сребърника продаде Господа на славата, Библейската биография е пълна съ такива примѣри, издигнати като предупредителни знаци по пѣтицата, които отклоняватъ отъ пѣтя на живота“. (Възпитание, англ., стр. 150).

10. Чия житейска опитностъ ни насърдчава да се надѣваме на Божията милостъ, макаръ и да сме извършили грозни беззакония? II Лѣт. 33:9—13.

„Това покаяние, макаръ да бѣ забележително, стана твърде късно, за да може да се спаси царството отъ покварното влияние на дългогодишния идолопоклонически начинъ на живѣене. Мнозина се бѣха спънали и паднали, за да не станатъ вече никога.“ Такива сж много често послѣдствията отъ отклоненията на нѣкого отъ строгата честностъ и праведностъ. („Пророци и царе“, стр. 383).

Примѣри на вѣрностъ

11. Какъв докладъ ни се дава за най-младия царъ на Израила? IV Царе 22:1, 2.

Йосия, като своя прадѣдо Езекия, предприе едно реформаторско дѣло въ своитѣ младини. Докато Езекия се ползуваше отъ съветитѣ на Исаия, Михея и Осия, Йосия имаше само ръководството на Хелкия, първосвещеника. Нѣма и съмнение, че успѣхътъ на тѣзи двама царе се дължеше главно на тѣхната склонностъ да приематъ и прилагатъ мѣдритѣ съвети. Йосия атакува основнитѣ злини на идолопоклонничеството и „изгради църквата, подновявайки и украсявайки храма“

12. Кой младъ мъжъ бѣ препоръчанъ, напълно, отъ апостола Павла на църквитѣ? I Кор. 4:17; 16:10.

Въ Писанието се споменава често за Тимотея, и никъде не се дори и намеква за нѣкаква невѣрностъ отъ негова страна въ дѣлото, което му бѣ възложено. И все пакъ, апостолътъ често го съветваше да понася твърдо трудноститѣ като добъръ войникъ на Исуса Христа, и никога да не отстъпва отъ висшитѣ идеали, които трѣбва да характеризиратъ християнския проповѣдникъ. II Тимотею 2.

13. Какъвъ примѣръ на вѣрностъ къмъ дѣлото на истината даде апостолъ Павелъ на свѣта? Какъ щѣше да бжде възнаградена неговата вѣрностъ? II Тим. 4:7, 8.

„Презъ дългогодишната си служба, Павелъ не се разколеба никога въ своето вѣрноподанство къмъ Спасителя. Кждето и да бѣ, — било предъ намръщени фарисеи или римски власти; предъ разярената тълпа въ Листра, или осжденитѣ грѣшници въ македонския затворъ; разговарящъ съ изплашенитѣ моряци на разрушения корабъ, или стоящъ самъ предъ Нерона, и пледиращъ за своя животъ, — той никога не се засрами отъ каузата, която защищаваше. Единствената велика цель на неговия християнски животъ бѣ, да служи на Този, чието име го изпълваше нѣкога съ презрѣние; и отъ тази негова цель не можеше да го отклони никакво съпротивление или гонение.“ („Дѣлата на апостоли“, стр. 500).

ЦЕНА 8 ЛЕВА